

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 19. června
pokračování na str. 2**S**lovo vydavatele:

Sakiho povídky mám rád léta nejen kvůli humoru, ale i nadčasovosti. Tohle napsal před sto dvaceti lety v povídce Byzantská omeleta.

"Sofie byla přesvědčením socialistka, měla velice pokrokové názory na rozdělení peněz, našťástí pro sebe měla i ty peníze. Když na salonních shromážděních výmluvně útočila na hříchy kapitalismu, uvědomovala si zároveň s uspokojením, že kapitalistický systém přes všechnu svou nespravedlnost a nerovnost patrně ještě vydrží po dobu jejího života. K útěchám reformátorů ve středním věku obyčejně patří představa, že dobro, které hlásají, se uskuteční teprve po nich, má-li se uskutečnit vůbec." Saki: "Léčba neklidem."

Je zajímavé, že jakmile se socialisté či komunisté dostanou k moci, vždy vytvářejí koncentrační tábory (i když pod různými názvy jako gulag, převýchovný tábor atd) a zabíjejí, a hlavně mučí své spoluobčany. A je zcela jedno, jestli to dělají přímo nebo přes zmanipulované soudy. A lidé, někdy i celé rodiny, přes noc zmizí a nikdo je už neuvidí.

Co si vy myslíte, je lidová demokracie či lidová republika v takové Severní Koreji, Číně, či v bývalém ČSSR, SSSR opravdu demokratická, lidová, či má něco opravdu společného s tím proklamovaným socialismem.

Když jsem se zeptal jedné australské socialistické a levicové učitelky v Austrálii v roce 1982 v hostelu, kolik viděla utečenců z těchto států zde na hostelu, tak řekla "snad 70%". A když jsem se zeptal, kolik zná lidí, kteří utekli, či se jen přestěhovali, do těchto socialistických států, tak se otočila a já pro ni přestal existovat.

Co myslíte, není to chutzpe, že když jsem začal otevřeně nesouhlasit ba i kritizovat komunistu PP, tak mne začali nadávat do komunistů a že Noviny, jsou jak Rudé Právo.

Šli bychom si pomáhat.

Dva chlapi v hospodě: "Včera mi žena řekla, že to dítě není moje. Dokážeš si představit, jak mi v tu chvíli bylo?"

"A co se dělo dál?"

"Pak mi ještě řekla, že bych měl dávat větší pozor, když vyzvedávám děti ze školky."

Etická dilemata

Rozhovor s Benjaminem Kurasem v časopise církve husitské Český zápas Jaká jsou etická dilemata dneška?

Je jich strašně moc, útočí na nás ze všech stran a my už nevíme, kterému se dřív bránit, protože některé už ani nevnímáme, jak ztrácíme smysl pro rozdíl mezi dobrem a zlem, ale říkáme tomu třeba sekulárněji mezi normálním a odchylkou nebo zdravým rozumem a cáklostí. Následkem toho se na jedné straně rozvolňuje moře všelijakých vymáhaných práv všelijakých identit či – jak se tomu v angličtině říká – „diverzit“, prosazovaných všelijakými „neziskovkami“, které nikdo nevolil, ale ony ovlivňují politiku volených vlád, a to všech, bez ohledu na to, zda si říkají pokrokové nebo liberální nebo konzervativní nebo i populistické. Tomu tlaku se nevyhne žádná, a mnohdy jej ani nezpozorují. Ten tlak ze strany identit a diverzit je cítit nejen v politice, ale i ve školství, žurnalistice, kultuře i byznysu – a v každodenních lidských vztazích, kde se ty diverzity promítají do názorových bublin vzájemně spolu nekomunikujících, a když tak nepřátelsky, protože každá má svou vyhraněnou pravdu.

A každou chvíli vzniká nějaká nová identita, diverzita, či odlišnost vymáhající svá práva. Já jsem si pro tento politický systém vymyslel pojem „diverzitokracie“ a myslím, že nikdo nevnemyslí přesnější pojmenování.

Jak tedy ty diverzity ohrožují stabilitu civilizace?

Absurdní až skoro komické je, že všechny tyto diverzity vedou společný útok na „normální“ společnost, kulturu a lidské jednání, i když mezi některými pod povrchem žije totální až skoro vražedná neslučitelnost, jako třeba LGBT versus islám. To je jeden aspekt konfliktu, říkáme mu liberální, a ony ty diverzity se tak taky většinou vnímají. Ten ale dává vzniknout druhému aspektu, a tím je silící útlak, cenzura, trestání, vyhazovy a někde i násilí oněch diverzit vůči tomu, co je racionální, normální, tradiční, nebo většinové. To je pak označováno za netolerantní, neliberální, xenofobní, homofobní, transfobní, islamofobní a kdovícofobní – s takovým úspěchem, že ta normálnost a racionálnost tomu postupně sama věří, omlouvá se, ustupuje a přizpůsobuje se, mnohdy ze strachu, nebo z nedostatku času nad tím přemýšlet. Výsledkem je pomalý kolaps civilizačních struktur společnosti. Mluvíme o krizi společnosti západní, krizi sebedestruktivní a často též pojmenované „sebevražedná“.

Jak se tomu může naše civilizace bránit?

Probouzením z takto vzniklého eticko-politického zmatení. Část těch, kdo krizi Západu sledují, to už vzdává a pokouje

po alternativních civilizačních strukturách a sympatizují s islámem, Ruskem, nebo Čínou. Tato část se zdá početně silit, a já bych ji bez rozpaků nazval destruktivní. Ta druhá část, k níž se hlásím já, se zdá početně slábnout, proto potřebuje připomínat tento jednoduchý fakt: „Podělaný Západ“ se nedá zachránit žádnou jinou civilizační strukturou, tedy ničím jiným než „nepodělaným Západem“. Všechny tři uvedené se netají nenávistí k Západu a touhou jej ne-li zcela zničit, tak přinejmenším oslabit a pokořit. Nepodělaným Západem miním zbytky toho, co ještě mezi tím zcvokatěním zbývá normálního, racionálního, tradičního, nadčasového, a hlavně kreativního. Takže komu záleží na přežití toho nejlepšího, co Západ světa přinesl a stále ještě přinášet může, ten musí teď víc než kdy objeovat, oživovat, pěstovat a zaostřit na ty západní ideje, které tu západní kreativitu „přikrmují“ a „pohánějí“ a zároveň identifikovat a zamítat ty destruktivní. Třeba už jen tím, že si k snídani poslouchá Classic Praha s jeho „nejlepšími hity za 500 let“.

Čili návrat k tradicím a historii?

Tomu se na rozdíl od liberalismu říká konzervatismus a zádrhelem české pravicové politiky od samotné sametové revoluce je, že mezi ně klade téměř rovnítko. I ta původní pravicová ODS si říkala „liberálně-konzervativní“ – a vidíme, jak dopadla. Liberalismus je užitečným spojencem v osvobození od komunismu, a vlastně od jakékoli totality, včetně třeba putinismu a islámu. Ale když získá svobodu, má tendenci jí využívat ad absurdum a neví, kdy přestat. A není-li brzděn konzervatismem, může se vymknout sám sobě z kloubů a začít šílet – směle-li si vypůjčit metaforu od Hamleta. A právě to se nám děje teď. Ten vzestup a pád Západu a ty „záchranné“ ideje jsem sesumíroval podrobně v knížce Soumrak bílého muže, která vyšla poprvé v roce 2012, ale teprve po deseti letech v novém vydání dospěla k realitě, přesněji řečeno realita dospěla k ní, takže je nejen aktuální, ale i nadčasová.

Kdo z nás nesejme etickou odpovědnost, co to pro nás znamená?

Ta právě popsána povinnost pátrat, objeovat, pěstovat a bránit, co je na Západě tvůrčí, je onou odpovědností, podle přísloví pocházejícího z Talmudu „kdo může zabránit zlu a nezabrání, je za to zlo odpovědný“. Podobnou variantou tohoto přísloví je výrok filosofického otce konzervatismu Edmunda Burkea „zlu k vítězství stačí, když dobří lidé nedělají nic“. A tu odpovědnost máme vůči komu či čemu? K samotné existenci a rovnováze kosmu, podle opět jednoho talmudického přísloví, že „každý náš dobrý čin přispívá ke kosmické tvorbě a

každý náš zlý čin přispívá ke kosmické destrukci“. A nikdy nevíme, kdy některý náš zdánlivě drobný zlý čin nebude tou poslední kapkou v té destrukci.

Jaký význam má Desatero - jak jsme na tom u nás v České republice?

Na Desateru a biblických zákonech obecně můžeme dobře a srozumitelně pozorovat onen rozdíl mezi destruktivním liberalismem a konstruktivním konzervatismem. Podstatou liberalismu jsou práva a jak se jich domáhat. A to, jak dnes vidíme, může být nekonečné, s novými a novými právy, a vést k rozkladu a kolapsu civilizace. Ale mně se před nějakými pěti či kolika lety při jednom z občasných biblických rozjímání náhle rozbřeslo toto „zjevení“, které je tak jednoduché, že si jej skoro nikdo dosud nevšiml. Je to toto:

Nikde v Bibli nenajdete jediné právo. Jen povinnosti. Žádné právo na život, ale Nezavraždíš. Žádné právo na majetek, ale Nepokradeš. Žádné právo na dobrou pověst, ale Nepromluvíš křivé svědectví. Žádné právo na věrnost manželky, ale Nepožádáš manželky bližního svého. A mimo Desatero třeba: Pečuj o vdovy a sirotky, žádné „Vdovy a sirotci mají právo na péči“. Čili veškerá práva kohokoli existují jen jako povinnosti někoho jiného. V praxi tedy bez povinností nemohou žádná práva existovat.

Ale teď ještě pozor: proč takovéto příkazy a zákazy má smysl dodržovat? Na to odpovídá to úplně první přikázání, které ve zkratkové křesťanské verzi zní trochu nepřesvědčivě: „V jednoho Boha věřit budeš.“ To přesvědčivé a zavazující „proč“ tu stále chybí. V původní Mojžíšově verzi v Deuteronomii je první větou stručné oznámení: „Já jsem tvůj Bůh, který tě vyvedl z otroctví.“ Klíčem k pochopení smyslu biblických pravidel je ten aspekt osvobozující. Svoboda má určitá pravidla. Ta musíš dodržovat, chceš-li zůstat svobodný a neupadnout znovu do otroctví. A navíc, abyste zůstali svobodní, musíte je dodržovat všichni, stejnou měrou. Žít všichni podle stejných pravidel. Jinak stáhnete všechny opět do otroctví. Je to jednoduché jako fotbal. Fauly se trestají vyloučením nebo penaltou. Nehrajete-li jej všichni podle daných pravidel, může se vám to zvrhnout v chaos a rvačku.

Čili nad světem se vznáší, a pramenem civilizace je, jakýsi ten kosmický intelekt, z něhož vše pramení, který to řídí, sleduje a občas napravuje a dělá rozhodčího, a jeho pravidla udržují vesmír v chodu. Západ.

Dokončení na straně 15

Pondělí 19. června

Lavrov tvrdí, že Západ chce podkopat stabilitu v Rusku Stoltenberg míní, že chystaný summit NATO neprojedná pozvánku Ukrajiny A V Džaninu zahynulo pět Palestinců Británie nadále podporuje protiruské sankce Ukrajinci oznámili osvobození dalších osmi obcí U vraku Titaniku se ztratila ponorka s turisty Rusové opět postavili Navalného před soud Piráti si odhlasovali, že ministr spravedlnosti Blažek ohrožuje důvěru Ze začátku nic moc, ale vyvinul se z toho hezký letní den

Úterý 20. června

Scholz žádal čínského premiéra aby se více snažil zprostředkovat jednání o míru na Ukrajině Záchranáři zatím marně hledají výletní ponorku zkoumající Titanic A Finsko má konzervativní vládu Zuzana Čaputová oznámila, že se nebudou znovu ucházet o post prezidentky A Přes 100 tisíc ukrajinských uprchlíků už pracuje, většina platí odvodů Ve Strakonících demonstrovali odboráři proti úsporám vlády Vyhlička na sklizeň ovoce je slabá, klesne o čtvrtinu V Děčíně polapili poslední uprchlou opici Nastaly letní teploty nad 30 stupňů

Středa 21. června

EU uvalí na Rusko jedenáctý balík sankcí Kaczyński se stal polským vicepremiérem Biden označil Si Ťing-pchinga za diktátora, asi omylem Počet registrací nových aut v EU stoupl o 18,5 procent Schodek na rok 24 předběžně schválený vládou dosahuje desivých 245 miliard A Za ANO nebudou do europarlamentu kandidovat ani Charanzová, ani Dlabajová Senát VŠE přerušil jednání o odvolání Ševčíka Istanbulská úmluva půjde k projednání do parlamentu Přes den dusno, večer nás bouřka chytla jen severním okrajíčkem, nic moc

Čtvrtek 22. června

CNN zveřejnila pochyby západních činitelů o ukrajinské ofenzivě A Scholz tlačí na Turecko, aby neblokovalo vstup Švédska do NATO Idiotství na entou: Dva z nejvýznamnějších technologických miliardářů na světě - Elon Musk a Mark Zuckerberg - se dohodli, že se „poperou“ v pověstné osmistěnné kleci Asi se našly trosky ponorky, která se chtěla ponořit k Titaniku Soud osvobodil učitelku, udanou žáky za popírání války na Ukrajině A Česko je na tom špatně v indexu rovnosti pohlaví Výbornému schválili lidovci funkci ministra zemědělství Ekoteroristé sabotovali těžbu v dole Bílina Zatím klid, čtvrtek letní, čeká se bouřka

Pátek 23. června

Prigožin ostře vystoupil proti vedení ruské armády Putin tají počet hlavic v Bělorusku A Hlubinnou ponorku zničilo u Titaniku její bleskurychlé zhroucení EU schválila další sankce proti Rusku Další ústavní soudkyně by mohla být Veronika Křest'anová Jurečka navrhuje zkrácení rodičovské na tři roky Vědci zjistili, že přítomnost rodičů v nemocnicích může prodloužit čekání A Stoupla kriminalita dětí Pošmourný a poměrně chladný den

Víkend 24. – 25. června

Konzervativci vyhráli volby v Řecku Wagnerovci v sobotu táhli na Moskvu, ale stáhli se Rusové bombardovali povstalce v Sýrii Ukrajinci útočí na několika místech fronty Biden jednal s evropskými lídry o situaci v Rusku Česko neomezí počet pracovníků na ambasádě v Moskvě Podle Rakušana se z 2% HDP může částečně financovat i vnitřní bezpečnost V Praze se narodilo hříbě koně Przevalského Příkladně slunečný letní víkend

Pondělí 26. června

Maďarsko dělá potíže s uvolněním peněz z Evropského mírového nástroje Prigožin se ozval ve videonahrávce, vysvětloval svou akci snahou zabránit zrušení wagnerovců Do Litvy se chystá natrvalo 4 tisíce německých vojáků Prezident Pavel přijal rezignaci ministra Nekuly Odvolací soud zrušil Vrabelovi podmínku Akademici VŠE znovu projednávají návrh na Ševčíkovo odvolání A Škoda bude vyrábět hybridního kodiaka Trvale roste poptávka po ropě Letní den, občas zataženo a trochu dusno

Úterý 27. června

Prezident Putin poděkoval vojákům, že ochránili zemi před občanskou válkou A Prigožin podle všeho je v Bělorusku Italští karabiniéři honí chlapa, který do zdi Kolosea vyryl jméno své slečny Sněmovna jedná o obranné smlouvě s USA Euroapol rozkryl obrovskou síť pašeráků drog

Ministr spravedlnosti Blažek souhlasí se zprísňením trestů za sexuální násilí A Psychiatr Cimický čelí dalším obviněním Policie zkoumá spojení Redla s gangsterem Krejčířem Letní den, večer sprchlo, jenom malinko

Středa 28. června

Biden soudí, že se Putin stal světovým vyvrhelem a prohrává válku a Růst cen v Chorvatsku po přijetí eura ohrožuje turistickou sezónu Podle Američanů chtěl Prigožin zajmout Šojgua a Gerasimova Půl milionů Němců vystoupilo za rok z katolické církve Sněmovna poslala dohodu s USA k projednání do výborů Prezident jmenuje Výborného ministrem zemědělství Nepodařilo se najít zbytky bolidu, který byl v Česku spatřen na noční obloze a Do Varů přijel Russell Crowe Trochu se ochladilo, ale příjemně – sluníčko bez horka, co víc si přát?

Čtvrtek 29. června

Nejvyšší soud v USA zakázal výběr studentů s preferencí rasy V Bruselu začíná summit EU, Česko zastupuje premiér Fiala Morawiecki chce změnit migrační pravidla EU Osud generála Surovikina je nejasný, podle Financial Times je zatčen Homosexuální manželství schváleno v prvním čtení Strana Jany Volfové vyfoukla neschopným socdemákům značku ČSSD Hnutí ANO odmítá úsporná opatření schválená vládou 43 procent občanů je spokojeno se stavem demokracie Luxusní letní den, začíná být trochu sucho

Pátek 30. června

Podle CNN byl generál Surovikin tajným členem Wagnerovy skupiny A Mise OSN v Mali končí USA se vrátily do organizace UNESCO Krize ve Francii trvá, vláda zastavila veřejnou dopravu v zemi Dvoudenní summit o migraci skončil v Bruselu neúspěchem Bartoš je pro odklad zrušení rodných čísel Seznam dostal souhlas ke koupi Práva a Novinek.cz V Karlových Varech začal filmový festival Převážně pošmourný chladný den, večer přšelo

Víkend 1. – 2. července

Ve Francii pokračují násilnosti Kravály jsou i ve Švýcarsku Kancléř Scholz utěšuje, že Francie nepadne do nestability Polsko posiluje kvůli wagnerovcům hranice Ukrajinci bojují o předmostí na Dněpru, Rusové na východě mírně postupují A Na Kerčském mostě jsou návaly ruských turistů směřujících na dovolenou na Krymu V Pardubicích došlo k potyčce na nože, Romové uspořádali protestní pochod Hlavní událostí víkendu je Karlovarský festival Hezký slunný víkend, občas se zatažlo ba i sprchlo, ale jen maličko

Žák udavač a paní učitelka

Ondřej Aston Neff 22.6.2023

Soud osvobodil paní Martinu Bednářovou, učitelku, kterou udal aktivistický žák, že popírá válku na Ukrajině. Je to úlevný rozsudek. Ne úplně úlevný. Od tohoto případu se bude každý učitel tetelit, aby neřekl něco, co žák udavač natočí na video a praskne ho přes sociální síť. Karta se totiž obrátila. V šerém dávnověku, za Rakouska, byli učitelé ozbrojeni rákoskami a žáky řezali. Byla to doba, kdy se rozvinula industrie Evropy, ovládla půl světa a odstartovaly se zásadní vědecké objevy. Dnes je to jinak. Evropa už nic nevynalézá a nevyrobí, zabývá se službami, výkon a vliv nulový a zato žáci natáčejí učitele kamerami v mobilech za účelem šikany.

Zpátky k věci. Nevíme, co paní Bednářová řekla nebo neřekla. Šílený je sám o sobě fakt, že se cosi z výuky stane předmětem soudního jednání a chválabo za to, že to soud odmítl. Vzpomenu na dávný případ, kdy se můj kamarád za bolševika rozváděl a protistrana, tedy manželka, vytáhla proti němu, že je nepřítel režimu a že by určitě jejich synkovi, tehdy mu byly dva roky, bránil ve vstupu do pionýra. Soudce ji poslal slušně řečeno na Macháčkův palouk a dobře udělal. O padesát let později došlo k podobnému soudnímu postupu ve zcela jiné věci, ale zase ne úplně tak jiné věci.

Politické postoje ať nejsou předmětem soudního jednání, tečka. Seriózně se věc ani posuzovat nedá. Výroky paní Bednářové jsou nedohledatelné, udavačovo video nutně vtrhává výrok z kontextu. Jen tak si na udavače myslím, uvádím mužský rod, nevím

zda to byl chlapec nebo děvče. Měl jsem kamaráda, který se chlubil, že se vyspal s tělocvikářkou a všichni jsme mu záviděli a obdivovali ho. Jestlipak ten kameraman taky bude jednou po létech chodit a říkat: já jsem natočil učitelku a poslal ji před soud?

Mě by se z něho chtělo blejt, ale nejsem ani boomer, já jsem dinosaur. My jsme udavače mlátili, když já chodil do školy. Dnešní generaci udávání zřejmě nevadí.

Všechno toto píšu s hlubokým přesvědčením, že je třeba čelit Rusku s největší tvrdostí, posilovat obranu, a klidu bych měl, až kdyby se začala v Ralsku budovat americká vojenská základna. Což opravdu bohužel nehrozí, nicméně soudní rozhodnutí mě potěšilo. Jen to dodám, že je to smutné, že mě těší něco tak samozřejmého. Kdyby byly skutečně normální poměry, taková věc by se před soud vůbec neměla dostat.

Bez výsledku skončil dvoudenní summit v Bruselu, takže vinou postoje maďarského a polského premiéra nebylo možno dojít ke společnému prohlášení. Bude to mít samozřejmě dohru i na naší domácí scéně.

Českou republiku reprezentoval premiér Petr Fiala. Ten oznámil jako svůj velký úspěch „příslib finanční pomoci zemím přijímajících velké množství ukrajinských uprchlíků“. Pokud by „příslib“ měl oporu v navrhované dohodě, pak je to příslib na vodě postavený. Fialův verbální trumf měl zřejmě odrazit útoky Andreje Babiše. Vůdce největší opoziční strany vyzýval premiéra, aby se připojil k Maďarům a Polákům v jejich odmítavém stanovisku.

Tato diplomatická šarvátka měla tentokrát větší význam než četné šarvátky předešlé. Události ve Francii nabyly takového rozsahu, že budou mít vliv i v ostatních zemích EU. Formulace typu „Francouzi povstali proti policejní rasistické brutalitě“ jsou bohužel tak strašně mimo realitu, že ženou vodu na mlýn politikům typu Andreje Babiše, který si v zemi bez afrických migrantů chce udělat z migrace střelivo pro nadcházející evropské volby. Dal to najevo i v posledním projevu ve sněmovně – ve kterém se legračně přehmátl, když řekl, že se švédská policie netroufne jít do částí Malmö a Osla. Smát se tomu můžeme, nicméně existence *no go zones* je neoddiskutovatelný fakt a momentálně je taková *no go zone* i rue Rivoli v Paříži. Babiš z toho může mít radost.

Radikalizace se šíří všemi směry – zasáhne i jiné skupiny „s migračními kořeny“ stejně jako radikální nacionalisty a autentické rasisty. Ale nepochybně postihne i evropskou byrokratickou elitu: je na ní, jak dlouho bude snášet maďarský a polský postoj, který je, mírně řečeno, nekooperativní. Nebo jinak: jak dlouho potrvají sny o „jednotném evropském postojí“ za situace, kdy se zájmy členských zemí tak zásadně liší.

Australské turné české studentky a kytaristky. Petry Poláčkové Baroko a Klasická kytara

28. july 2023 Perth, Australia

4. august 2023 Sydney

7. august 2023 Melbourne Recital Center, Primrose Potter Salon

8. august 2023 Masterlcass, Melbourne Conservatory

11. august 2023 Masterclasses, Canberra Conservatory

13. august 2023 6pm –

House Concert, 17 Astelia Place, Rivett, ACT 2611

20. august 2023 Recital, Ipswich Civic Centre

22. august 2023 Masterclasses, Brisbane Conservatory

23. august 2023 Masterclass with Riverside Ensemble

25. august 2023 Recital, Redlands Performing Arts

Úřednice se rozčiluje na muže, který vyplňuje formulář: „ Pane, jasně jsem vám řekla, že tiskopis máte vyplnit a ne do něj malovat. V kolonce pohlaví stačí udělat jenom křížek.“

Cesta do Ohňovej zeme

alebo pozvánka k príbehu Pádreho Colo Colo

Soňa Gyarfašová

Nielen tento životný príbeh, ale aj naše zoznámenie je tak trochu ako z filmu.

K človeku, o ktorom sme pripravili naše najbližšie Osudy, ma viaže aj jedna osobná spomienka.

Písal sa rok 2010 a v rozhlase som bola iba pár mesiacov, keď ma kamaráti-novinári Milan Čupka a Andrej Barát z Pravdy zobrali so sebou na cestu, kde mapovali netradičné názvy slovenských miest.

Bolo to už vtedy mimoriadne zaujímavé, pretože kdekoľvek som niekoho oslovila, vykľul sa z neho odbojár alebo politický väzeň. Milan a Andrej si ma vtedy za to celkom doberali.

Takto sme prišli aj do dedinky Svinia, kde sme si všimli staršieho pána sediaceho na lavičke.

"Dobrý deň, tušíte, ako vznikol názov tohto miesta?" spýtala som sa ho.

"Ja som tu len na návšteve. Vrátil som sa sem po rokoch z Ohňovej zeme. Inak teraz žijem v Šaštíne," odpovedal nám veselý starší pán. Vtedy som zistila, že je to salezián, ktorý kedysi utekal za hranice a volá sa Jozef Hrdý.

"Ale všetci, aj tu na Slovensku ma volajú don José," usmial sa.

Na začiatku apríla oslávil don José v Šaštíne svoju storočnicu, a tak sme sa za ním s mojím kolegom, šikovným kameramanom Anton Kollár vybrali na rozhovor.

Celé tie roky sme sa nevideli.

"A nevideli sme sa už niekde?" privítal ma storočný don José po rokoch, čím ma pomerne zaskočil.

"Vy ste teraz nedávno oslávili svojich sto rokov," začala som.

"A koľko chýba do stovky Vám?" opýtal sa veselo. Keď ho ktosi z prítomných upozornil, že dámy sa na vek nepýta, zakontroval, že dnes je doba emancipácie. Než sme začali náš rozhovor, povedal sestričkám v Šaštíne, že by nám mali priniesť k rozhovoru červené chilské víno.

Sám hovorí, že je to jedna z vecí, ktorej vďačí za dlhovekosť.

"To je jeho obľúbené," povedali. A ja som s prekvapením čítala na etikete vína, ktoré pije dôstojný pán, neuveriteľný názov Casillero del Diablo. Dnes je 100-ročný Jozef Hrdý našim najstarším saleziánom. Na Slovensko sa vrátil po 45 rokoch v zahraničí. Väčšinu tohto času strávil v Chile a Ohňovej zemi, kde ho volali don José alebo pádre Colo Colo. Podľa jedného z najlepších chilských klubov. On bol totiž nielen obľúbený kňaz, ale aj výborný futbalista, ktorý priviedol k svojej milovanej hre množstvo mladých ľudí.

Futbal mal vlastne v jeho živote vždy prím a význačné miesto - veď práve od futbalu viedla kedysi jeho cesta k práci kňaza.

"Už ako dieťa som bol veľký športovec. S chlapcami sme hrávali futbal v našej dedine Veľké Ostratice. Keďže sme nemali ani loptu, urobili sme si ju z plachiet," spomínal Jozef Hrdý, ktorý v šiestich rokoch stratil mamu a futbal sa stal v tých časoch celým jeho životom.

Vtedy do ich dedinky Veľké Ostratice neďaleko Partizánskeho prišiel nový kňaz. "Všimol som si, že tí futbal ide," povedal mu. "Ja Ti poradím. Choď študovať k saleziánom, tam môžeš hrať futbal každý deň."

"A tak som odišiel hrať futbal do Šaštína," usmieva sa 100-ročný kňaz, ktorého ani dnes na Slovensku neosloví nikto inak ako don José.

V povolani kňaza našiel zmysel, na konci druhej svetovej vojny pomáhal aj raneným v nemocnici. V Československu sa však v roku 1948 k moci dostali komunisti, ktorí rozpútali pohon voči domnelým nepriateľom a zdalo sa, že pokračovať na ceste, pre ktorú sa rozhodol, bude len nespiteľným snom. On si však povedal, že pôjde hlavou proti múru. A s kamarátom Jankom Halom boli prví saleziánski bohoslovci, ktorí dobrodružne ušli cez hranice - cez rozvodnenú rieku Moravu. To sa písal koniec decembra 1949.

Prekonať museli nielen ostro stráženú československú hranicu, kde v tom čase už mnohí ľudia zahynuli, no tiež prejsť v Rakúsku cez ruskú okupačnú zónu, ktorá tam bola ešte v tom období

S odstupom času hovoril, že mal viac šťastia ako mnohí iní - ktorí chceli pri neúspešne ujsť do slobodného sveta, aby mohli študovať teológiu. Aj viacerí, ktorých poznal, skončili v tých najťažších komunistických väzeniach.

A hoci sa mu podarilo vyštudovať teológiu v talianskom Turíne a v Ríme sa stretol aj s pápežom, on sa nakoniec rozhodol hľadať šťastie na druhej strane sveta.

Chile a Ohňová zem, kde mal na dlhé desaťročia zakotviť, bolo niečo celkom iné ako poznal.

"Tie rastliny, príroda... myslel som si, že som prišiel do raja," spomínal s úsmevom na svoje pôsobisko. Hoci, ako sa smial aj po rokoch, jeho menším hendikepom bola neznalosť španielčiny. Rád spomínal na to, ako ho raz pozvali na výbornú večeru.

"Čo sa Vám najviac páčilo?" pýtali sa ho hostelia.

Empenadas je tradičné chilské jedlo, a tak chcel aj odpovedať. Nerozumel, prečo všetci vybuchli do obrovského smiechu a niektorí popadali pod stôl.

"Zamenili sa mi slová, tam je rozdiel iba niekoľkých hlások, a tak som povedal, že na celej večeri sa mi najviac páčila kuchárka. Aj takéto veci sa stávali."

S humorom hovoril, že všetko zlé je na niečo dobré.

"Po troch mesiacoch som mal prvú omšu, no po španielsky som hovoril ako deti, od ktorých som sa učil. Tak som mal plný kostol, všetci chceli počuť, akú zasa poviem v tej španielčine hlúposť, aby sa mohli na mne zasmiať," zabával sa aj po rokoch don José, ktorý hovorí siedmimi jazykmi a pre ktorého je španielčina blízka už ako materčina.

V Chile začal robiť moderné omše pre mladých s profesionálnou elektrickou aparátúrou, čo ako hovorí, pobúrilo chilské babky. "Potom začali chodiť aj ony. A naše omše sa nakoniec dostali aj do chilskej štátnej televízie," zabával sa.

Keď dostal avízo, že ho v Chile sledujú komunistickí tajní, odišiel na dva roky aj do Bolívie, kde navštívil tamojšie pralesy a ochutnal tiež čaj z koky.

Nakoniec sa však opäť vrátil.

A Chile, kde pracoval dlhé desaťročia s mládežou, sa potom stalo jeho druhým domovom. Aj naturelom ľudí, ktorých tu stretol, by mohlo byť inšpiráciou v mnohom aj pre nás.

"Tá solidarita a to, ako si vzájomne pomáhajú," hovoril.

Keď sa dnes storočný salezián Jozef Hrdý pozerá späť, hovorí, že na jeho ceste boli mnohé veci krajšie, ako si kedysi dokázal vysnívať.

"Ja som bol zvyknutý na rôzne životné prekvapenia, ktoré prichádzali," usmieval sa storočný kňaz, ktorý za svoju dlhovekosť vďačí času, ktorý strávil medzi mladými, futbalu a jeho obľúbenému červenému chilskému vínu.

Vypočujte si s nami príbeh najstaršieho saleziána Jozefa Hrdého, prezývaného don José alebo Pádre Colo Colo.

Zrekonštruovali sme ho nielen z nášho rozhovoru, ale tentokrát tiež z nahrávky Ústavu pamäti národa - z jeho rozhovoru s našim dobrým priateľom a výborným dokumentaristom Ondrej Krajňák

Rozprávanie pádreho Colo Colo v našich Osudoch na Rádiu Slovensko doplnené chilskou hudbou (vďaka mojimi milí kolegovia Peter Markovski a Palo Prelovský)

- v nedeľu 11. júna o 10.05

- a ešte raz v nedeľu 18. júna o 22.20

Prieskum dôveryhodnosti:

Lipšic úplne pohorel! Policajný prezident na tom nie je oveľa lepšie

Ani jednému z nich neverí nadpolovičná väčšina Slovákov. Podpora generálnemu prokurátorovi Marošovi Žilinkovi (52), špeciálnemu prokurátorovi Danielovi Lipšicovi (49) a riaditeľovi polície Štefanovi Hamranovi (48) pritom výrazne kolíše podľa toho, prívrženca akej strany sa pýtate.

Podľa výsledkov prieskumu agentúry Focus pre debatu relácie Na telo televízie Markíza dôveruje Žilinkovi 42 %, zatiaľ čo nedôveru mu vyslovilo 49 % opýtaných. Policajný šéf Štefan Hamran má dôveru 28 % Slovákov, no nedôveruje mu 60 % ich spoluobčanov. Ešte horšie čísla má špeciálny prokurátor Daniel Lipšic, ktorému dôveruje 25 %, no nedôveruje až 69 % opýtaných. Dôvera vo všetkých troch z nich medzi občanmi pritom kontinuálne klesá.

Zaujímavosťou je, že úplne inak sa na Žilinku, Hamrana či Lipšica pozerajú prívrženci jednotlivých strán. Zatiaľ čo Žilinkovi verí až 70 % voličov Republiky, medzi voličmi Progresívneho Slovenska (PS) má len 29 % dôveru. Naopak to je pri Hamranovi, ktorý má vyše 60 % podporu medzi voličmi PS, KDH aj OĽaNO, zatiaľ čo spomedzi voličov Republiky mu veria len 3 %. Hamran má najvyššiu, až 66 %, dôveru medzi voličmi OĽaNO, no verí mu len 6 % voličov Smeru a Republiky. NOVÝ ČAS

Chmelár reaguje na Remišovej súboj s medveďom: Kde je úcta k digitálnej líderke?

David Kraus 28.06.23-14:57

Správa bývalej ministerky investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Veroniky Remišovej o tom, že ju mal takmer napadnúť medveď, sa počas posledných hodín stala celkom rozsiahlym zdrojom zábavy na internete. Remišová tvrdí, že na ňu vyskočil medveď, ktorý sa následne zľakol a odišiel.

To, ako táto situácia vyzerala naozaj, sa pravdepodobne nedozvieme a samozrejme sme radi, že sa ministerke nič tragické neprihodilo. A ešte radšej sme, že od tohto incidentu evidentne nemá názor ako jej bývalý vládny kolega Ján Budaj, ktorý tvrdil, že medvede nie sú nebezpečné, lebo sú to vegetariáni. Samotná Remišová pritom tvrdí, že sa obávala, že si ju medveď dá ako svoj „hlavný chod“.

Reakcie na seba samozrejme nenechali dlho čakať. Exministerka nepobavila len satirické stránky a bežných ľudí na sociálnej sieti, ale aj politickú a odbornú verejnosť.

„No to je strašné!!! Čo si to tie medvede už dovoľujú, driemať v lese a vyrušovať našich papalášov na pokojnej prechádzke so svojimi plyšáčkami?? Kde je tu úcta k digitálnej líderke?? To si toho medveďa nemohol niekto uviazať na vŕdzku?? Ako to, že našich ústavných činiteľov nikto neinformoval o tom, že v lese žije divá zver? Pomoc, a sú vraj všade, rozumiete? Veronika vidí medvede všade! Pomôžte jej,“ reagoval satiricky a s nadsázkou politický analytik a komentátor Eduard Chmelár. Internet pobavili aj Remišovej konkrétne tvrdenia o tom, že sa jej medveď zľakol. Celý prípad, samozrejme, mohol nabráť aj iné rozmery a v takom prípade by sme sa o ňom nemohli rozprávať s humorom. Keďže je však všetko v poriadku, dovoľme si uverejniť ešte záverečnú Chmelárovu poznámku: „Našťastie, ako sme sa dozvedeli, medveď bol zbabelý a nemal odvahu ísť do konfrontácie s líderkou Za ľudí.“

Dzurindova strana urobila to, čo nikto nečakal: Na takomto cirkuse sa podieľať nechceme!

TASR 2.7.23 Strana Modrí, Most-Híd (MM) na protest neobsadila 150. miesto na svojej kandidátnej listine do septembrových predčasných parlamentných volieb. TASR o tom informovala za stranu Klára Magdeme.

"Sulík s Matovičom začali v roku 2010 robiť z podávania kandidátok marketing a cirkus. Žiaľ, tento marketing a cirkus začali nasledovať aj niektoré ďalšie politické strany. Takéto počínanie vedie k rozvratu politickej scény, k dehonestácii politiky ako takej a k prehlbovaniu frustrácie zodpovedných voličov," vyhlásil líder kandidátky Mikuláš Dzurinda s tým, že strana MM sa na takomto cirkuse a rozvrate podieľať nechce.

Stripek z historie rodiny Mazsar...

By Jirina Hedvicek.

Mohla bych znát vaše jméno? Elsa Zinaida Mazsar-Korčák byla moje babička z otcovy strany. Pokud máte informace o mé rodině, za jakékoliv informace o rodině Mazsarových budu vděčná a také by mne zajímal zdroj, je to nějaký můj příbuzný? Ozvěte se prosím. Napište mi na email mého manžela Rosti: "prilisdlouhonamori@gmail.com", předem díky.

Co se týče mé rodiny: Můj praděd Andreas Šimon Mazsar se narodil v Petrohradě 1856, žil celý život v Rusku, a byl zaměstnán jako ekonomický ředitel firmy Ludvík Nobel, Petrohrad, Vyborské nábř. Prababička, narozena jako Von Boehm, byla klavírní virtuoskou a prastrýc Von Boehm založil hudební školu a údajně byl profesorem na petrohradské konzervatoři. V rodině se to podle všeho hemžilo umělecky založenými osobnostmi: klavíristé, výtvarníci, malíři, sochaři, měli jsme tam i kostyméra petrohradských carských divadel. Prababička klavíristka pořádala hudební večery na kterých Nobelové bývali častým hostem. Dokonce i teta Vanda prý byla Nobelovou nemanželskou dcerou. Kterého, to nevím - mohly to být i drby. Jak už bylo výše zmíněno, praděd Andreas Šimon Mazsar se narodil v Petrohradě 1856, žil celý život v Rusku a také zemřel v Rusku r.1912, nicméně on i celá rodina byli rakousko-uherského občanství, příslušní do Bošáče, Trenčianská župa, Slovensko. Jak to bylo možné, to je mi záhadou, ale možné to očividně bylo. A to prosím moji pradědové Von Boehm, Von Brumow a Van Jensen přišli do Petrohradu z Lotyšska, kde žili po celé generace a po celou dobu měli Rakouskou nebo Rakousko-Uherskou příslušnost!

No, nerada to říkám, ale možná, že někteří byli i Němci. Ovšem, samozřejmě, s příchodem první světové války a socialistické revoluce to definitivně skončilo, a dá se říci - skončilo to tragicky. Prababička byla, jako nepřítel říše, deportována spolu se šestmi dosud nezletilými dětmi do internačního tábora na Sibiři a v roce 1918, poté co definitivně odmítli sovětské občanství, byli vystěhováni ze Sovětského svazu a odešli na Slovensko. Zůstali zcela bez prostředků a děti, které byly v předškolním věku, když byli internovány na Sibiři, a zůstaly tak bez jakéhokoliv, byť i základního, vzdělání, byly přiděleny do péče sirotčince. Moje babička jako jediná stihla jakés takés vzdělání ještě za carského Ruska: hovořila plyně rusky, německy a francouzsky a tak jako jediná z rodiny byla schopna jít do práce, aby tak získala prostředky k obživě celé rodiny.

S mým dědečkem se babička Mazsarova seznámila v Bratislavě, kde byl můj děda redaktorem ruské rubriky, teď si vážně nevzpomenu jakých novin. Můj děda - hovořil česky, slovensky, rusky, německy a francouzsky - tenkrát napsal do Švédska rodině Nobelových a podrobně se zmínil o osudu rodiny jejich bývalého zaměstnance a troufám si říci i příteli. Rodina Nobelových připsala mé prababičce více než-li slušnou penzi po svém bývalém ekonomickém řediteli a to, spolu s dědečkovým velmi slušným platem, umožnilo, že se matka mohla zase postarat o svých šest nezletilých dětí a úřady dovolily, aby rodina mohla být zase pohromadě.

Když už jsem se zmínila o té socialistické revoluci, co údajně vynalezla všechny to "socialistické" vymoženosti, tak aby bylo jasno, kam se všechna ta péče hrabala za zabezpečením, a péčí, kterou v Rusku poskytoval svým zaměstnancům Nobelův klan - a to prosím ještě za carského Ruska! Nobelite bylo společně označení desítek tisíc zaměstnanců společností vlastněných rodinou Nobelových v Rusku během 19. století a až do ruské revoluce, společností, jako byly Branobel nebo třeba továrna na výrobu strojů Ludvig Nobel.

Nobelite bylo společně označení desítek tisíc zaměstnanců společností vlastněných rodinou Nobelových v Rusku během 19. století a až do ruské revoluce, společností, jako byly Branobel nebo třeba továrna na výrobu strojů Ludvig Nobel. Tento termín měl původ v hrdosti a loajalitě zaměstnanců Nobelovy rodiny, kteří využívali výhod speciálního programu

sociální péče pro dělníky, který navrhl Ludvig Nobel. Nobelitní pracovní podmínky se značně lišily od podmínek, které byly obvykle poskytovány jiným ruským dělníkům té doby, a vystupovaly jako jedinečný humanitární komplex v Ruské říši. Nobelisté dostali slušné bydlení, lékařskou péči, technické vzdělání a základní vzdělání pro své děti. Ludvig Nobel také zakázal dětskou práci ve svých společnostech a zkrátil pracovní dobu a (již v roce 1885) založil dělnickou spořitelnu a systém pravidelných plateb. V Baku byly vybudovány společenské prostory pro dělníky, jako jsou jídelny, kulečnickové místnosti, knihovny a konferenční místnosti, kde se konaly projevy a diskuse. Poblíž jeho panství Villa Petrolea bylo postaveno několik domů pro dělníky a mezi městem a přístavem byla nabídnuta kyvadlová doprava. Společnost darovala finanční prostředky školám a provozovala nemocnici.

Co se týče potomků Mazsarových (a nejenom Mazsarových), pokud vím, tak prakticky všichni, kdo přijali sovětské občanství zmizeli beze stopy. A nejenom oni. Já jsem se narodila samozřejmě mnoho let po válce. Ale již v roce 1945 zmizeli všichni příbuzní mé ruské babičky beze stopy. Nikdo nebyl schopen vysvětlit mi, kam z Československa odešli a kde vlastně jsou. Babička Elsa Zinaida a moje máma se seznámily na Gestapu ve vězení. Obě dvě byly v českém odboji a seděly na jedné cele. Babička tam mámě vyprávěla - plynou česťinou se silným ruským přízvukem - o své rodině. Tak se máma dozvěděla spoustu věcí, které by si byla měla zapamatovat, ale bohužel ... Osvobodila nás Rudá armáda a byli jsme zařazeni do sovětské zóny a to byl prostě nepřehlédnutelný fakt, který všechno přehlušil. Babičku zavraždili Němci v Osvětimi a děda Korčák se vrátil z Mauthausenu už prakticky slepý. Důsledek mučení na Gestapu. Logický proces příčin a následků, který už se nedal zastavit. Tak jsem se dozvěděla až po roce 1989, že prastrýc Von Boehm, který založil hudební školu a učil na Petrohradské konzervatoři, navštívila Rudá garda a byl postaven ke zdi za účelem popravy. Když se jeho paní vrhla revolucionářům k nohám, gardisté patrně pocítili na tu dobu zcela neobvyklý soucit a poslali oba dva manžele "pouze" do Gulagu na Sibiř, kde zmizeli beze stopy.

Ještě za první republiky se moje babička Elsa Zinaida snažila najít své příbuzné, kteří zůstali v SSSR (tedy nikoliv v Rusku). Bylo jí řečeno, že žádní neexistují. Pak byla ale pozvána na zastupitelství, kde jí dovolili setkat se s jedinou příbuznou, kterou prý objevili. Cos to udělala, pravila jí ta nešťastná žena. Tys nás zničila! Zapomeň na to, že existujeme! Další Von Boehm si změnil jméno, ale objevil ho děda Rostislav - až po roce 1945. Stejná situace, ale osud to byl téměř neuvěřitelný. Ve válce proti Němcům to dotáhl až na generála. Byl to hrdina a nositel mnoha vyznamenání. Pak jej ale zasáhl granát. V komatu jej Němci odvezli do nemocnice, vyléčili (!), odsoudili k smrti a poslali do koncentráku. Jenomže ho nezabili. Rudá armáda koncentrák (pro Rusy neexistoval zajatecký tábor) osvobodila a náš příbuzný se musel Stalinovi zodpovídat z faktu, že přežil. Byl zbaven všech vyznamenání, suspendován a poslán na smrt do Gulagu. Přežil. Když byl propuštěn z Gulagu, možná právě proto, že se našel příbuzný, který po něm pátral, byla z něj umírající troska a trpěl nesnesitelnými bolestmi - následek zásahu granátem do hlavy a granátem způsobeného smrtelného zranění, ale nejenom to: pobyt v koncentráku a dlouhý pobyt v gulagu také udělaly své - a on to všechno to přežil. Když jej našel můj děda Rostislav, byl z něj těžký alkoholik utopený v pekle nesnesitelných bolestí a zemřel krátce na to.

Já jsem slepá ulička mého rodu. Nemám děti. Ale že to bylo dlouhé ... ehm ... povídání, že!?

*"Proč jsi takový smutný?"
"Ale, moje žena mi odjíždí na tři týdny k moři."
"To tě teda nechápu!"
"Proč? Kdybych nebyl smutný, mohla by si to rozmyslet!"*

Vydavatel: Je zajímavé, že co financuje Austrálie, se moc nikde nedočteme, akorát před lety jsem se dověděl, že pár milionů každý rok posílá Austrálie soudruhům do Číny na zvelebení školství. Peníze do světa se neposílají přímo, ale prostřednictvím podivných agentur, které vlastní podivní lidé a určitě to nedělají to zadarmo.

Nikdo se nepodivil, když před lety pan Thurnbull daroval asi 400 milionu pěti lidem na zvelebení korálových útesů

Projev Foldyny k rozpočtu

– skvělé a výstižné, stojí za to si přečíst.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, dámy a pánové, V poměrně obsáhlém státním rozpočtu na letošní rok jsem se detailněji podíval na prostředky, které jsou v rozpočtové kapitole ministerstva zahraničních věcí určeny na tzv.

“Příspěvky mezinárodním organizacím a peněžní dary vybraným institucím do zahraničí.“

Co všechno tedy vláda České republiky nutí českého daňového poplatníka financovat

Namátkou:

Rada Evropy, Cena Václava Havla, Akční plán pro Ukrajinu, Rádio Svobodná Evropa, Asijsko evropská nadace, Svěrenecký fond pro Afriku, Svěrenecký fond pro Kolumbii, Smlouva o Antarktidě, University of California (jsem rád, že podporujeme americké školství), Akční plán OECD pro cíle udržitelného rozvoje.

Dále Češi, Moravané a Slezané musí zaplatit, a teď mě dobře poslouchejte:

Rozvoj brokolicového řetězce v arménském regionu Lori s účastí žen, Vybudování vodního systému a kapkového zavlažování plantáže s organickými fičky v Bosně a Hercegovině, Podporu oživení řemeslného lovu měkkýšů a komunitární turistiky v Ekvádoru, Hudbu pro Etiopii, Česká kola pro gambijské školy, Zlepšení dovedností dívek zemědělských oblastí v krejčovství a vyšívání na stroji v Indii.

To vše v celkové hodnotě: 1 760 174 042 Kč.

Jaký užitek z toho všeho má český občan?

Co má například česká švadlena, která každý den bojuje o přežití své živnosti, z toho, že jí z jejich daní vyrábí český stát v Indii konkurenci? Nic.

Za její peníze jí český stát vyrábí problémy.

Co mají čeští školáci z toho, že jejich rodiče koupí kola školákům v Gambii?

Nemají z toho v lepším případě nic, respektive mají o něco chudší rodiče, v horším případě jim sem přijedou Gambičané osobně poděkovat a už tady zůstanou.

Co mají čeští podnikatelé v cestovním ruchu z toho, že podpoří cestovní ruch v Ekvádoru?

Problémy.

Co je nám do toho, jakou muziku poslouchají v Etiopii? Nic!

Co je nám do pěstování brokolice v Arménii? Nic!

Co je nám do pěstování fiček v Bosně? Nic!

Co je nám do amerického školství? Nic!

Ptali jste se lidí, jestli za tohle všechno chtějí utrácet svoje peníze? Ptali jste se?

Ne, neptali jste se nikoho. Nikoho se na nic neptáte.

Chcete se okázale dojímat vlastní šlechtností, chcete se za to plácet po zádech, chcete se tím chlubit v Bruselu a kdoví kde ještě, ale účet za to nutíte platit někoho jiného.

Nutíte za to platit lidi této země.

Vážené kolegyně a kolegové, chováte se jako ta nejhorší feudální vrchnost, která státní peníze používala k vlastním rozmarům bez ohledu na potřeby lidí. Jen místo honosných sídel, i když ani na těch se nešetří, si stavíte pomníky vlastní falešné ušlechtilosti – to je jediný rozdíl.

To už ale není možné dál tolerovat.

Výběr daní probíhá pod pohrůžkou “násilí” daného zákonem a toto násilí je legitimní jen v případě, kdy vybrané peníze slouží k pokrytí potřeb plátců daní, tedy českých občanů.

Používat tyto prostředky k čemukoli jinému, je aktem arogance, papalášství a někdo by možná mohl říci, že až gangsterství.

Takže, tady je návod, jak během pár vteřin ušetřit 2 miliardy.

Neopísejte je na hlouposti, jako je hudba v Etiopii. Nejde ale jen o miliardy z rozpočtu ministerstva zahraničí. Podobným způsobem se hospodaří prakticky všude.

Utrácíte za válku v Mali a blouzníte něco o tom, že jde o bezpečí našich občanů.

Nejde. Bezpečí Čechů, Moravanů a Slezanů nezajistíte pobíháním po Africe a hledáním teroristů, kteří mají teroristický útok teprve spáchat, ale obranou evropských hranic.

Jenže vy místo toho děláte pravý opak – vy dáváte peníze českých občanů organizacím, které do Evropy dováží osoby právě z oblastí, kde se rekrutují teroristé a nájezdníci, kteří se svým úmyslem obsadit Evropu, mnohdy ani netají.

To jsou další miliardy.

Přestaňte to dělat.

Přestaňte vyhazovat peníze daňových poplatníků za věci, které nejsou v jejich zájmu.

Přestaňte z peněz živnostníků a zaměstnanců podporovat velké korporace, přestaňte vyhazovat peníze za pokusy měnit počasí, přestaňte vyhazovat peníze za vynalézání nových pohlaví, přestaňte platit agentury pro začleňování kdekoho kdekam, které nikdy, nikoho nikam nezačlenily.

Přestaňte se chovat jako feudální vrchnost!

Pak si totiž nejen budeme moci dovolit snížit DPH a spotřební daně na energie, pohonné hmoty a základní potraviny tak, aby ceny těchto komodit byly pro naše lidi únosné, ale získáme něco ještě cennějšího. Získáme důvěru běžných občanů.

Skutečnost je totiž taková, že lidé nás politiky dnes nevidí, jako správce země, ale jako svoje uzurpátory.

Nevidí nás, jako někoho, koho si platí, aby zastupoval jejich zájmy, ale jako nepřítele, kterému jsou, pod hrozbou “násilí”, nuceni dávat svoje peníze, a ještě se tvářit, že jim to nevadí.

Vidí nás jako nepřítele, kterého se bojí a zároveň ho nenávidí.

To je realita, Takový stav je ovšem pro zemi mnohem nebezpečnější než schodek rozpočtu, či jakýkoli jiný problém ekonomického charakteru.

Je to stav eroze společností, je to stav eroze národa a země, kdy se po staletí soudržná entita rozpadá na malé kousky, které samy nemohou ve světě obstát.

Vím, že přesně to je cílem některých, kdo zde v sále sedí, ale vás ostatní naléhavě žádám: udělejme všechno pro to, abychom tento stav změnili.

Začněme pracovat pro lidi této země a pro nikoho jiného, protože to je podstatou demokracie. Pokud to neuděláme, tak se naše společnost rozpadne a následně rozpustí v tavícím kotli progresivistického šílenství.

A to by nám historie neodpustila.

Dopis čtenáře

Mám pocit, že konzulát v poslední době funguje tak jak v padesátých letech nebo v době normalizace

Praví Emigranti, kteří utekli před komunismem (ne ti, kteří sem byli vysláni stranou a vládou) a nepodepsali spolupráci či „neupravili si vztahy“ jsou na jakési černé listině.

Pokud konzulát organizuje akce, za kterou je placen z daní našich občanů, pravidelně ji oznamuje (na Facebooku či e-mailem) čtrnáct dní či více po jejím

skončení. To už jaksí není kam jít. Jde fakticky o „plivnutí“ do tváře naší komunity!

Pokud se přeci jen našinec krajan se doví o akci, v které se konzulát angažuje, přijde na “slavnostní otevření” bude asi vyhozen jako vy, nezvaný a nežádoucí host. Na to skutečně přispívají naši čeští spoluobčané, daňoví poplatníci?

Ano emigranti a jejich Noviny jsou opět nežádoucí. Opravdu? Jan Petr Sydney

Podstatou české ekonomiky je, že když Pepa něco vyrobí a Franta si to pak koupí, tak nejvíce na tom celém vydělá Helmut...

Na oxfordské gramatické soutěži, které se zúčastnilo 200 lidí, bylo nutné vyjádřit myšlenku „klid, mír, štěstí“ jednou větou. Vítězem se stal muž, který napsal: „Manželka spí.“ Celé publikum sklidilo bouřlivé ovace. A ženatý předseda poroty řekl se slzami v očích “génius”.

Čau lidi, chci se zeptat! Na ČT24 říkali, že bez utrácení lidí se ekonomika nerozjede! A tak se chci zeptat: Budou to dělat obvodáci nebo veterina!?”

Konvička Po oznámení, že byla zrušena demonstrace kvůli úmrtí Roma napsal:

Čekal jsem všechny možné dvojí metry, ale neskrývaný zákaz, s jasnou implikací, že Romové už nejsou chráněná menšina, ba naopak mohou být otevřeně hubená menšina (pod podmínkou, že je hubí chráněná menšina), jsem opravdu nečekal.

Jedno poučení by z toho mělo plynout i pro lešolidi, jenže ti jsou nepoučitelní. A sice to, že v tekutých píscích fašizující Liberální demokracie není nic jisté. Když se může měnit minulost, proč by se nemohlo měnit postavení menšin? Být třeba registrovaným LGBT, začínal bych se pomalu obávat, protože jsem REGISTROVANÝ ... dál to snad ani nebudu rozvádět.

Vlasta Příkaská z Prahy poznamenala: Zajímavá dedukce lidskoprávního aktivisty v DVTV, že viníkem konfliktu obou menšin nejsou ani Romové, kteří se chovají přirozeně v domácím prostředí, ani Ukrajinci, kteří se chovají přirozeně, i když jsou z domácího prostředí vytrženi - ale bílá většina (samozřejmě nás dezolátů), která údajně sympatizuje s Romskými extremisty a tím navozuje nenávisť a netoleranci. Vskutku myšlenková gymnastika!

Jen by mě zajímalo, kdyby to bylo obráceně a zemřel Ukrajinec....Pozvání pozůstalých na Hrad....senátorů a poslanců Pětikoalice by organizovali po celé republice smuteční demonstrace...velké odškodnění...Možná i občanství celé ukr rodině (k tomu nakonec stejně dojde u všech “uprchlíků” z UA-bude to pár stovek tisíc voličů pětikolice)...Můj názor je, že to setkání v Brně Romské organizace „odpískali“, protože se bojí o příspěvky ze státního rozpočtu....(Rakušanova „práce“...?..-metafora)....

Je ještě kam emigrovat? Lze se vyhnout válce? I zrnko písku dokáže v pravý čas zadřít pekelný stroj.

Ostravsky večerník rozhovor s panem Větvíčkou, si račte poslechnout na: <https://youtu.be/ZFiUzVMfuow>

Zajímavosti. Víte,že....

Všim si si, že v Sydney není na dětském koutku v žádném dětském parku pískovitě jako v Česku?

Když jsem se zeptal ,é ženy proč, tak mi řekla, ,“ Why we have beaches.“

Dopis

Ahojte krajan, chcem sa spytat pocas Korony nam nebolo umoznene vratit sa spad do Sydney resp do Australie aj ked sme boli drzitelmi 457 viz. V Austrálii sme mali 2 auta, prenajatý domček na Northern Beaches zariadenie osobne veci. Bola som nutena prenajat cez Gumtree resp ho Subleasnut kedze som si nemohla dovolit platit 900\$ tyzdenne kedze som ostala bez prijmu. Ludi kt sa do domu nastahovali prestali platit najomne a mne realitka po dlhych mesiacoch vyratala dlh 16 tiisc dolarov. Kedze ja som nemala pravo prenajat dom dalej ani som nemala s tymi ludmi ziaden kontrakt oni si ma jednoducho zablokovali a nevedela som ich z domu vystahovat. Cechom ktorý sme predali auta si nechali nas Tag v aute a veselo si cestovali hore dole po dialniciach a nam dosiel nedoplatok na Tagu cez 2 tisc dolarov. Chodia mi momentalne vyhrazne listy od serifa a policie ze mam dlh voci Australii zaplatit. Nevie mi niekto poradit co by som mohla resp mala v tejto situacii spravit kedze by sme sa chceli ako turisti do australie dostat ale mame obavy ako by sa cesta skončila. Samozrejme dlh skoro 20 tisíc voci australii nie nasou vinnou je momentalne nezvladnutelny. Halperkas Ni

David dospěl v muže. Vystudoval s vyznamenáním. Na vojně dostal vyznamenání za chrabrost. Postavil dům, zasadil strom a zplodil syna. Ted' nastala ta chvíle, kdy se dokázal podívat matce zpřímá do očí a říct: „Já tu polévku jíst nebudu!“

Každý den vídám v podchodu metra těhotnou ženu, která žabrá o peníze. Je mi jí moc líto. Už jsou to dva roky a stále ještě neporodila...

Recept No.625

Mizeria

Chcete-li vyzkoušet nějaký dokonalý osvěžující a polský lehký letní salát, je navzdory názvu ideální variantou. Podle pramenů v italské kuchyni existuje podobný okurkový salát nazvaný insalata della miseria.

Budete potřebovat:

500 g čerstvých okurek (hadovek)

4 polévkové lžíce

18% smetany,

3 lžíce citronové šťávy nebo jablečného octa, 1 lžičku soli, malou hrst kopru a špetku moučkového cukru (nebo podle chuti).

Okurky omyjte, odřízněte oba konce a oloupejte. Každou okurku jemně nastrouhejte nebo nakrájejte na tenké plátky. Pokud obsahují okurky hodně semen, je lepší je vyříznout.

Nakrájené okurky pak dejte do misky, posypte lžičkou soli a promíchejte.

Odstavte na 10 minut. Poté je znovu promíchejte a jemně z nich vymačkejte přebytečnou vodu, kterou pustily.

Do malé misky dejte čtyři lžíce zakysané smetany. Vymačkejte do ní tři lžíce citronové šťávy a přidejte špetku moučkového cukru. Smetanu promíchejte. Kopr nakrájejte nadrobno.

K okapaným okurkám přidejte smetanu, šťávu a kopr. Jemně promíchejte a na několik minut odložte do lednice. Čerstvý okurkový salát se smetanou a koprem je nejlepší připravit 10-30 minut před obědem.

Před podáváním salát posypejte pepřem. Můžete jej i ozdobit čerstvou bazalkou nebo mátou.

VĚDA VERSUS ROZUM: Omylem a podvodem ke zdraví

Tomáš Guttman NevPes

O naše zdraví se zajímají nejen vědci, ale i šarlatáni a především média.

Buďme skeptičtí, když se nám ohledně zdravého života předkládají „nejnovější vědecká zjištění“, ale i ohledně starších „vědeckých pravd“ musíme být opatrní; „bohatý zdroj železa ve špenátu“ například pochází již z 19. století. Mýlit se samozřejmě může i poctivá věda, ta nám ovšem výměnou za své omyly netáhá peníze z kapsy. Mastičkářům a léčitelům se vysmívají humoristé po tisíciletí. Pozor si musíme dávat hlavně na zájmové skupiny a šarlatány ohánějící se v médiích vědeckými termíny a výzkumy. Celosvětových mediálních akcí odhalujících extrémně nebezpečné nebo zázračně prospěšné faktory pro naše zdraví bylo nepočítatelně.

Káva se za mého mládí považovala za nebezpečnou pro srdce, zvláště při pití více šálků; dnes se považuje za zdraví prospěšnou, zvláště při pití více šálků denně. Sacharin i cyklamát byly svého času považovány za škodlivé a možná karcinogenní, ale dnes jsou již bezpečné. Když novináři objevili v másle cholesterol, stalo se v médiích máslo čertem a margarín andělem, ale i margarín se stal čertem, když se provalilo, že obsahuje trans tuk; dnes jsou margarín i máslo již na smetišti zdravotních dějin a jejich místo bylo zabráno modernějšími čerty i anděly. Cukr je strašidelný, ale jeho výrobci přišli na nápad prodávat jej v nevyčištěné formě za vyšší cenu tvrdíce, že přítomnost „přírodních látek“ jej činí zdravějším a chutnějším, takže dnes lze nalézt i pět odstínů barev cukru, od sněhově bílého, přes krémový a hnědý, až po černého jako uhlí; čím špinavější, tím dražší.

U cukru je barva zdravá, ale potravinová barviva tradičně patří mezi čerty. Barviva jsou však tak málo toxická, že dělníci pracující na jejich výrobě bez ochranných prostředků nepozorovali zdravotní problémy ani když jimi bylo jejich tělo prosyceno tak, že jejich moč a dokonce i jejich vlasy změnilo barvu podle oddělení, v němž pracovali, třeba na modrou, zelenou nebo oranžovou. Tato barviva se používají desetiletí bez jakýchkoli patrných účinků. Čertem jsou i konzervační prostředky, přestože jsou bezpečně používané po dlouhá léta; chrání nás před vysoce nebezpečnými bakteriálními a plísňovými toxiny. Jejich dlouhodobý vliv, například na lidský mikrobiom, sice nelze vyloučit, ale šlo by o malou cenu za dosaženou bezpečnost potravin, a řešit se to může až jestliže se nějaký vliv prokáže.

Mezi potravinové anděly patří různé výtažky, rostlinky a čaje na léčení všemožných nemocí, nebo na prevenci neduhů, nebo na „posilování zdraví“. Jen léčivé čaje se prodají za desítky miliardy dolarů ročně. Podobně se prodávají i další předražené přídavky, výživové doplňky, mastné kyseliny, bylinné koncentráty, probiotika, prebiotika, směsky aminokyselin, peptidů a enzymů. Správný zdravotní systém by měl lidi varovat před všemi takovými produkty, ale i před zbytečným požíváním vitaminů a kovů, není-li indikován jejich nedostatek v těle. Esenciální složky se vyskytují v naší stravě v dostatečném množství a vše ostatní si tělo vytvoří samo. Je třeba vysvětlit, že pokud člověk není středověkým námořníkem nebo nežije v angolské vesnici, nebo není anorektik, nehrozí mu ani skorbut, ani kwashiorkor a ani žádná jiná zdravotní porucha z nedostatku vitaminů, proteinů či jakýchkoli jiných složek potravin, obzvláště žije-li v zemi západního typu. Výrobci i obchodníci, kteří shrábnou stovky miliard, mají možnost vědět, že jejich produkty jsou zcela bezcenné a že jejich reklama je lživá.

Další oblastí šarlatánů ohánějících se vědeckými pojmy je prodej takzvaných „organických potravin“. Nikdo nezná jejich přesnou definici, ale panuje kolem nich aura „potravin ekologických“, vyhýbajících se hnojivům, pesticidům, postřikům a všemu chemickému. Paradoxní je použití rádobu vědeckého pojmu „organický“, o němž každý, kdo dával na

základní škole pozor, ví že stojí v protikladu ke slovu anorganický. Organické látky jsou sloučeniny uhlíku, které vznikají v metabolických drahách organismů, například bakterií, hub, rostlin nebo zvířat, zatímco anorganické látky jsou ostatní sloučeniny a prvky z neživé přírody. Takže „organická mrkev“, kterou šarlatáni prodávají spolu s vejci od „svobodné slepice“ (nezotročené omezeným výběhem), je pleonasmus, protože mrkev nemůže být anorganická, ledaže by se skládala ze silikonů promíchaných s červenou rumělkou (jedovatý sulfid rtuti).

„Organické potraviny“ nepatří mezi neškodné pověry, protože v „lepší“ případě obsahují škůdce a toxiny vznikající v neošetřených plodinách, a v horším případě se neliší od normálních potravin, když je šarlatáni zamění v řetězci mezi pěstitelem a prodejcem – jenže jsou prodávány bez řádné kontroly a za vyšší cenu. Stát se sice mnohdy vzdává zodpovědnosti za neschválené produkty, včetně různých suplementů nebo „organických potravin“, ale nedostatečně se to zdůrazňuje a nedostatečně se před tím varuje. Zdravotní systém v západních zemích nevaruje před podvodníky, a dokonce často přispívá k jejich integraci do systému. V mnoha zemích jsou například lidem, vedle „léčivých“ a „zdravých“ produktů nabízeny také „alternativní metody“, včetně medicíny holistické, tradiční, nekonvenční, komplementární nebo čínské.

Rozumný vzdělávací systém by měl děti připravit v předmětech jako jsou chemie, biologie a občanská výchova na život, v němž se stanou pronásledovanou kořistí v džungli šarlatánů a cynických obchodníků se zdravotními potřebami. Potěší-li někoho pojídat ginkgo, nelze mu v tom v demokratické společnosti bránit, jen by mu správně měl státní zdravotní systém vysvětlit, že takovým požíváním svému zdraví nepomáhá a jen přispívá podvodným podnikatelům k ziskům desítek miliard dolarů. Člověk věřící v zázračnou moc ginkga i podnikatel věřící na zázračný profit z ginkga by ovšem mohli poukázat na to, že ginkgo mnohde představuje až 4% všech lékařských receptů, a také na to, že mnoho článků potvrzuje jeho příznivé účinky.

Zde se musí zdůraznit, že v miliardové databázi Googlu lze najít podporu pro jakékoli tvrzení, zvolí-li se při vyhledávání vhodné pojmy. Je třeba posuzovat spolehlivost zdrojů i jejich možnou zainteresovanost, a hlavně je třeba pamatovat na „krizi reprodukovatelnosti“, to znamená na skutečnost, že závěry většiny vědeckých prací se nedaří potvrdit.

V některých oborech a situacích může jít až o 90% článků. Spolehlivost roste od psychologie k chemii, přičemž medicína má mnohem blíže k psychologii než k chemii. Zcela spolehnout se bohužel můžeme jen na články, na které většina z nás nikdy nenarazí, tj. na články v oboru matematiky.

Součástí lidské psychiky je náklonnost k magii. Proti nemoci a všemu zlému se zaklepe na dřevo anebo se spolkně výtažek z kouzelné byliny. Za prodloužením lidského života z původních 20 na více než 80 let však stojí hlavně tyto tři faktory: přísun potravy (rozvoj průmyslu a zemědělství), odsun odpadu (kanalizace, oddělení odpadů od pitné vody) a ochrana proti mikroorganismům (mýdla, antibiotika, očkování). Všechny léky dohromady, kromě antibiotik, k tomuto prodloužení života přispěly relativně méně. Žádná složka potravy k tomu nepřispěla vůbec a ani žádný suplement nebo bylinka. Pouze mírné snížení kalorického příjmu snad může zlepšit zdravotní stav člověka (a dokonce prodloužit život u většiny zvířat. Zkrácení života nebylo jasně prokázáno u žádné běžné složky potravin, kromě známých toxinů a extrémně nadbytečných nebo nedostatečných kalorií.

Elixíru života se v nejbližších desetiletích sotva dočkáme. Nehledejme spásu v tom, co požíváme. Neberme příliš vážně zdravotní rady z médií, třebaš z úst údajných odborníků. Proč věřit nejnovějšímu objevu, když žádný z předchozích se nepotvrdil. Když už něčemu věříme, co by nám snad mohlo pomoci alespoň placebo efektem, snažme se to získat za co nejnižší cenu. Platit bychom měli jen za léčení – placením za léčitelství podporujeme podvod a lež.

Jsou alkohol a kouření nebezpečné?

Tomáš Guttman NevPes

V minulých člancích jsem vzpomněl na mediální kampaně ohánějící se vědeckými pojmy a výzkumy, které měly vliv na život v celém západním světě. Šlo například o vražedné pomalé viry, z kterých se nakonec vyklubaly zákeřné priony, aby se i ty nakonec rozplynuly v zapomnění, potom co způsobily globální zděšení a miliardové škody, přestože možná ani neexistovaly. Šlo také o zabijáckou ozonovou díru, která hrozila způsobit oslepnutí celého lidstva, kdyby se potvrdily hypotézy kolem její existence (asi inspirované sci-fi knihou *Den trifidů*, zde), a nakonec naštěstí jen připravila západní svět o miliardy, když kvůli ní byly vyměněny fluorochloro uhlovodíky ve všech chladničkách za hydrofluorochloro uhlovodíky.

Zmínil jsem se i o různých složkách stravy, které hrozily těžkými zdravotními problémy všem západním lidem, kdyby se potvrdily příslušné teorie o jejich škodlivosti, ať již šlo o kávu, máslo, margarín nebo jedlá barviva, a taky jsem připomněl složky stravy které mohly podstatně prodloužit lidský život, kdy se všechna očekávání ohledně jejich prospěšnosti splnila, ať již šlo o kávu, margarín, ginkgo, potravinové doplňky a organické potraviny. Nyní bych se zmínil o nejpobulárnější složce potravy pro nás, kteří máme evropské kořeny – o alkoholu. Alkohol máme rádi všichni, a proto je považován jen za středně nebezpečný a je třeba ho pít středně uměřeně. Léta jsme se radovali z široce citovaných vědeckých prací, které ukazovaly, že mírní pijáci jsou na tom lépe než abstinenti.

Bohužel se časem ukázalo, že statistiky některých publikací byly chybné, protože abstinenty v těch studiích reprezentovali těžce nemocné osoby, co měli zakázáno pít. Jiným pokusem rehabilitovat naši oblíbenou kapalinu byl objev francouzského paradoxu, tzn. objev údajně paradoxní dlouhověkosti Francouzů, kteří pijí jako duha, ale žijí déle než jiné národy. Dokonce byl z vína izolován antioxidant zodpovědný za údajné prodloužení života – resveratrol. Bohužel ani desítky let usilovné práce a ani tisíce vědeckých publikací a patentů nevedly k uznání tohoto nadějného elixíru života z vína. Odpůrci alkoholu naopak po léta poukazovali na souvislost vysoké spotřeby alkoholu v Česku s vysokým výskytem rakoviny slinivky. Lidé s nemocnou slinivkou jsou ostře varováni, že se musí bedlivě vyhýbat i třeba jedné sklence vína nebi jednomu pivu.

Prěkvapilo mě proto, když jsem ve světových statistikách zjistil, že více než mezi Čechy je případů rakoviny slinivky mezi Japonci (zde), přestože oni pijí méně, vždyť ani nemají západní enzymy k odbourání alkoholu. Jak jsem již zdůraznil, pro jakékoli tvrzení lze v Googlu najít podporu, a proto ponechávám na každém, aby si vybral vědecké publikace, na které se chce spolehnout a podle kterých si vybere množství alkoholu optimální pro svou osobu, v souladu s principy moderní personalizované medicíny. V každém případě je lepší žít mezi Francouzi trpícími alkoholismem nebo mezi Japonci trpícími rakovinou slinivky, než mezi Afričany, protože ti postižení západní lidé žijí do 85 zatímco Afričané do 55 let.

Ani klasické cigarety to neměly v agresivních kampaních posledních desítek let lehké. Zásahy proti kouření vedly k poklesu počtu kuřáků v USA ze 30% na asi 10% (zde), ale současně vzrostl počet uživatelů kanabisu, kterých je mezi všemi Američany asi 20% a mezi mladými 30%. Takže kuřáci cigaret byli nahrazeni kuřáky kanabisu. Kouření cigaret prý krátí život zhruba o 4 roky, zatímco užívání kanabisu o 20 let (zde), přičemž kanabis, na rozdíl od cigaret, může navíc vést ke změně chování, k propuknutí psychózy a schizofrenie, a často je mostem k užívání ještě těžších drog (zde). O škodlivosti kanabisu však příliš neslyšíme, stejně jako o jeho podílu na různých šokujících zločinech. Zato se vyzdvihují jeho léčivé účinky a všeobecně se žádá jeho legalizace.

Vítězství bojovníků proti kouření nad tabákovou lobby ukazuje na mohutnost touhy moderního člověka

po stále lepším zdraví a na intenzitu jeho sebestřednosti a hypochondrie. Důležitým prostředkem boje proti kouření byla kampaň o nebezpečnosti „kouře z druhé ruky“ (secondhand smoke) neboli pasivního kouření, a mnoho vědeckých prací se problému věnovalo. Lidé uvěřili, že čekání na tramvaj v blízkosti kuřáka s cigaretou je nebezpečné; nenapadlo je, že pak je nebezpečné i stát v kouři u táboráku, nebo blízko kamen, nebo dýchat během zimní inverze, nebo stát na prašné cestě, nebo prostě žít. Jak již bylo řečeno, za prodloužením lidského života z 20 na 80 let stály především přísun kalorií, odsun odpadu a ochrana proti mikroorganismům; vše ostatní je relativně méně důležité.

Podstatně prodloužit délku života složením stravy nebo dodáním nějakého suplementu nebo jednoduchou změnou životního stylu dnes nelze; nic na tom nemění fakt, že zisky z prodeje antioxidantů rostou s přibývajícím věkem o jejich neúčinnosti. Ani zkrátit délku života není tak jednoduché, lze to jen extrémní změnou složení stravy, ve které musí systematicky chybět esenciální složky, nebo se v ní musí objevit velké množství toxinů. To se v naší oblasti povedlo jen komunistům, když například koncem jejich vlády v Česku byla délka života o deset let kratší než v nekomunistických zemích díky dovozu podřadných potravin a surovin pro jejich výrobu a díky zamořenému životnímu prostředí; po skončení jejich vlády se délka život vracela k normálu.

Určitě není daleko od pravdy postřeh, že je lepší být bohatý a zdravý než chudý a nemocný. Nevázaný život v Paříži povede k delšímu životu než střídavý život v indické vesnici zamořené cholera. Podvýživa a infekční nemoci dříve lidi sklátily daleko před dosažením dnešního penzijního věku, v primitivních poměrech lidé umírali většinou v dětském věku. Když člověk nezemře jako kojeneček, tak mu ovšem hrozí že bude dospělým s cukrovkou nebo stařec s Alzheimerem, na něco zemřít musí. Jestliže někoho baví počítat kolikrát zvedne v tělocvičně nějaké závaží nebo kolik kroků uběhne na pohyblivém pásu, sotva mu to uškodí, ale pokud by ho to deprimovalo, ať si raději dá sklenku vína u televizního seriálu nebo ať si zapálí cigaretu s přáteli; určitě nalezne nějakou meta studii ukazující korelaci mezi počtem shlednutých seriálů a délkou života, nebo i články ukazující, že cigarety mají na délku života daleko pozitivnější vliv než kokain.

Faktem je, že to není alkohol nebo cigarety, co patří mezi hlavní hrozby pro dnešní západní společnost, ale masové rozšíření těžkých drog. To že široká veřejnost uvěřila ve škodlivost „pasivního kouření cigaret“ a v „užitečnost kanabisu v medicíně“ ukazuje na destruktivní potenciál agresivních propagačních kampaní vedených především levicovými elitami. Nejde jen o naše zdraví a naše peníze – jde i o naši svobodu, a hlavně o to udržet si kontakt s realitou. Drogy rozmazávají vnímání skutečnosti a agresivní kampaně dále kontakt s realitou narušují. Agresivní zdravotní kampaně řídí naše životy, ale ne vždy je jasné v čím zájmu. Nepochopitelný je například dualismus pasivního kouření cigaret, které vadí, versus aktivnímu kouření kanabisu, které nevadí. Podobně jsme byli léta varováni před neurotoxickým hliníkem z hrnců, zatímco hliník z adjuvantů vakcín přicházející do krve a mozku je neškodný.

Cigarety a alkohol jsou nebezpečné, ale dnes ještě nebezpečnější jsou skoro legální kanabis a stále ještě ilegální amfetamine, kokain a fentanyl, protože působí daleko destruktivněji nejen na zdraví jednotlivců, ale rozkládají celou západní společnost; ničí její schopnost reálně vnímat realitu a bránit se proti svým smrtelným nepřátelům. Ne náhodou jsou zdrojem ilegálních drog nepřátelé západní společnosti, především Čína.

Měním názor na očkování!

Známa byla nedávno těhotná a nechala se v těhotenství naočkovat.

Půl roku nato porodila a svého rozhodnutí teď hořce lituje. Dítě je bez zubů, bez vlasů, není schopné udělat jediný krok, říct jediné srozumitelné slovo a ani nerozumí tomu, co se mu říká.

Málo pohodový víkend

Ondřej Aston Neff

Jevgenij Prigožin, v současnosti snad nejpodivnější postava světové scény, se o víkendu postaral o celosvětové vzrušení. Poslal svoji soukromou armádu na Moskvu, bez výstřelu se dostal až do Rostova a pak, stejně nepochopitelně, dal rozkaz čelem vzad. Na přístupové cestě se odehrálo několik chaotických pokusů postavit zábrany, Vladimir Putin se snad měl uchýlit do Petrohradu. Nejsou ověřené zprávy, kde je sám Prigožin, snad má být v Bělorusku. Podrobnosti nejsou podstatné, pozornost budí případ sám.

Kdyby nebylo tažení trumpovců na Kapitol ve Washingtonu, mohlo by se říct, že tohle se může stát jenom v Rusku, podotknu mimochodem. Nicméně sama existence soukromé armády je něco abnormálního, a podobných těles je dnes v Rusku víc. Pozorovateli nejdou na rozum ani řečnické výlevy Jevgenije Prigožina na vrub ruské špiček armády i Vladimíra Putina. V diktaturách nebývá nic podobného zvykem, kdežto zde to bylo takřka na denním pořádku.

Komentáře se takřka jednomyslně shodují v tom, že tažení wagnerovců svědčí o slabosti Putinova režimu. Pravda, i Petr Veliký čelil povstání svých střeleckých pluků, následoval ovšem masakr a popravy se prý aktivně účastnil i sám panovník. Jestli nás čeká podobný tyát, anebo se to odbude pádem z okna, to ještě nevíme.

Na pohled je to zatím více méně fraška. Nicméně je to připomenutí, že na vůdčí místo v Rusku se může dostat ještě větší šílenec, než je Vladimir Putin. Zabránit takovému převratu se nedá. Zajímavá je horlivost, s jakou naši prouští kolaboranti sdíleli zvěsti o tom, že Prigožina si koupili Američané. Nemá cenu takové nesmysly vyvracet. Prigožinovo dobrodružství musíme brát jako připomínku, že Rusko by mohlo ztratit i ty poslední rysy racionality a je třeba být připravený i na nejhorší varianty. Toto budiž řečeno hlavně na adresu těch, kteří zlehčovali opakovaně varování z úst generála Řehky. Náčelník genštábu má pravdu. Svobodný svět sousedí s nebezpečnou zemí s nevyzpytatelným vedením, sousedí se zemí, ve které se může stát vše, i to, co by vám normálně nepřišlo na rozum. Naštěstí ještě nenastal čas na hrdinství, ale čas k přípravě na obranu tu je, a škoda každé minuty, kterou plně nevyužijeme. Mohla by chybět, to je poučení z frašky, k níž došlo o víkendu.

Německá politika

MUDr. Ivan David, poslanec

Komu slouží proamerická politika německých Zelených? (O politice odezírání ze rtů ze strany vlád Německu podřízených nemluví)

Rozhovor Oskara Lafontaine, koryfeje německé levice, s novinářem Tomem Wellbrockem (rozhovor v komentářích).

Oskar Lafontaine objasňuje v rozhovoru mnohá témata německé politiky. Od ukrajinského konfliktu po lidská práva. Lafontaine převrací německou politiku vzhůru nohama. Rozhovor tvoří protiváhu jediného názoru, šířeného v německých televizních talk show. Musíme si uvědomit, že i bez Zelených ve vládě je situace u nás – co se médií a povolené „diskuse“ týče, jak přes kopírák.

V rozhovoru s Tomem Wellbrockem se bývalý politik SPD a zakladatel strany Die Linke Oskar Lafontaine dotýká řady témat současné politiky a objasňuje mnohé z toho, o čem se v Německu věří, že je pravda, ale co neodpovídá skutečnosti.

Za prvé je tu problém Ukrajiny. Postoj německé vlády, sdílený mnoha Němci, je takový, že Ukrajina byla brutálně napadena Ruskem, brání se, a proto má Německo vůči ní morální povinnost dodávat zbraně. Ukrajina brání západní hodnoty, demokracii a svobodu proti ruskému autoritářství. Pokud dnes padne Ukrajina, zítra budou Rusové v Berlíně – fráze, která se v německých talkshow opakuje jako mantra.

Lafontaine s tímto názorem nesouhlasí. Západ sdílí odpovědnost za válku na Ukrajině, říká Lafontaine. Odráží tak pohled na konflikt sdílený velkým počtem zemí.

"Ukrajina je jen bojiště. Na Ukrajině bojují USA proti Rusku," říká Lafontaine.

Wellbrock pochybuje, že Ukrajina bude po skončení konfliktu Německu vděčná za všechny zbraně a vojenskou podporu, kterou jí poskytlo. Naopak. Ukrajina bude vinit Německo ze zničení a utrpení Ukrajinců.

Lafontaine podporuje tuto tezi:

"Každý, kdo věří, že konflikt lze ukončit dodáním zbraní, musí nyní, po více než roce, přemýšlet o tom, zda to je skutečně správná cesta."

Lafontaine si také vyrovnal účty s politikou Zelených. Jejich politika neslouží Německu, což je jasně vidět na energetické politice. Zdražuje německé výrobky a poškozují tak místní podnikání. Způsobuje propad střední třídy a zdražuje lidem každodenní život.

"Zelení podléhají politice USA v takové míře, jakou jsem si nikdy neuměl představit. Dokud budou Zelení ve vládě, budou uplatňovány pouze zájmy USA."

Nakonec Lafontaine osvětluje aspekt německého dvojího metru v zahraniční politice. Němečtí politici se již několik let pravidelně cítí oprávněni zasahovat do vnitřních záležitostí jiných zemí s odkazem na lidská práva.

"Žádná jiná země nepošlapává lidská práva na celém světě tak nekonečně jako Spojené státy. Žádný německý politik však nikdy nevolal ve Washingtonu po lidských právech. Němečtí politici o lidských právech přemýšlejí pouze tehdy, když jdou opačným směrem."

Hovořilo se i o řadě dalších témat, jako je zásadní selhání německých médií nebo otázka, kdo je zodpovědný za odstřel Nord Streamu.

Rozhovor také zdůrazňuje skutečnost, že veřejný diskurz se do značné míry oddělil od reality a faktů. Lafontainovy výroky obracejí politický diskurz vzhůru nohama. Člověk by si přál, aby takových hlasů bylo víc.

Premiér Petr Fiala ukončil svou dovolenou, pardon zahraniční cestu po Asii.

Dle jeho slov skončila úspěchem dle ekonomů fiaskem.

Indonésie: Jednalo se hlavně o prodej 17 českých letounů L-410, obchod ale uzavřen nebyl.

Vietnam: Propagace Škody Auto. Na tom by nebylo nic špatného, snad jen kdyby byla Škoda Auto českou firmou, takže spíše propagace koncernu VW.

Filipíny: Tam to bylo o problémech v Jihočínském moři. Myslím, že zrovna tohle moře Čechy opravdu zajímá ale je alespoň v očích politiků prioritou dráždit Čínu. Nutno uznat že po odletu Fialy Filipíny oznámily, že nedovolí USA na svém území žádnou vojenskou základnu. Dobře to Fiala vyjednal.

Uzbekistán: Fiala navštívil výstavu Českých archeologů s tématem Alexandr Makedonský. Toť vše, neboť o žádnou spolupráci s ČR nemá Uzbekistán zájem.

Kazachstán: Především o energetice a koních. Fiala s hrdostí oznámil, že je Kazachstán zemí, která k nám dováží nejvíce ropy. Což je ovšem lež. 90% ropy k nám stále proudí z Ruska a naopak vývoz ropy z KAZ do ČR za loňský rok klesl o 80%. Ten nejlepší a nejdůležitější obchod si nechal Fiala na závěr. A to dodávku 30 koní Převalského do Kazachstánu výměnou za přímou linku Praha-Astana. Jistě se o tom bude mluvit jako o "obchodu desetiletí".

Ptá se Pepíček maminky:

"Mami, a co dělá čáp, když zařídí miminko?"

"Co by, otočí se na bok a chrápe!"

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,
Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda**.

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko.

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípyk Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoměsíčník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydáva štvrťročne Slovenské zvesti.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel: +420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbere

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE: (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět! Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Frank a Stanya Lohr - \$62.00

Jaroslav Valenta - \$12.00

František Zeman - \$12.00

Otakar Hanzal - \$12.00

Zuzana Veselská - \$12.00

Kdosi zaplatil Noviny v PIALBA nepoznám kdo, prosím dejte vědět

Bezruký František, zázrak vůle

Ondřej Neff

Měl jsem tuhle narozeniny, a to je příležitost k ohlížení a zvažování. Jsem svým založením konzervativní člověk. Je to důsledek okolností. Maminka byla ročník 1903 a tatínek 1909 a pradědeček, ten měl titul císařského rady. Takže na ramenou cítím i převis devatenáctého století, snad odtud ta příchýlnost k Julesi Vernovi. Rodiče mi nekupovali dětské časopisy Ohníček a Pionýr. Měli jsme doma staré ročníky Malého čtenáře a v něm jsem často ležel a jeho články pročítal, zatímco kolem mě duněla doba ocelová. Utkvěl mi v paměti článek nadepsaný Bezruký František, zázrak vůle. I fotka u toho byla. Dokázat to nemohu, ale pamatuji si, že to bylo někde vlevo dole.

Dotyčný František se narodil bez rukou, psalo se v tom článku. I nevdá, řekl si ten František a naučil všechno zvládat nohama. Psát, jíst přiborem, všechno. Od té doby, když se mi něco nechce dělat, vzpomenu na Bezrukého Františka. Zrovna tuhle sobotu se mi nechtělo sekat trávu. Komu by se v horku chtělo. I nevdá, že je horko, řekl jsem si po vzoru Františka a trávu posekal.

Že mám ty narozeniny, řekl jsem si, že bych si mohl dopřát pro tentokrát změnit žánr Posledního slova. Aspoň pro jednou. Nabízím tedy něco jako bajku nebo mikropovídku o tom, jak v době současné, progresivní, příběh někdejšího Františka zaujal dnešního Františka a napadlo ho naznačenou cestou jít také.

Hned na začátku své dráhy narazil na překážku. Narodil se totiž vybaven oběma pažemi. I nevdá, řekl si František. Obrátil se na kliniku, aby mu paže amputovali. Odmítli ho, že nic takového dělat nebudou. Jiného by to odradilo, ale náš František je též zázrak vůle. Obrátil se o radu a pomoc na nevládní organizaci Bud' svůj. Byl to správný krok. Nešlo to hned, bylo třeba času, ale nakonec silná vůle zvítězila a nevládla Bud' svůj, za

vydatné pomoci médií, prosadila Františkovi, aby uplatnil nezadatelné lidské právo nechat si amputovat obě paže. Klinika musela konat a za utrpěnou újmu zaplatit odškodnění ve výši tří milionů korun. Už to by zasloužilo článek v Malém čtenáři. Příběh ale pokračuje.

František se naučil zvládat běžné úkony nohama. Záhy ale shledal, že už to nikoho nezajímá, že bezrukých a jiných postižených je ve světě plno, dokonce svoji olympiádu mají. Hlavně ale zjistil, že se mu po amputovaných pažích stejská. Jiný by si zoufal, ne tak ale náš František, zázrak vůle. Obrátil se na nevládní organizaci Bílý anděl a ta za vydatné pomoci médií pomohla v boji s amputační klinikou. Trvalo to dlouho, ale nakonec prosadili svou. Jak společně prokázali před soudem šesté instance, Františkovi se před amputací nedostalo dostatečně kvalifikované informace, že bez rukou bude muset všechno dělat jenom nohama. Silná vůle zvítězila a Františkovi se od kliniky dostalo za za utrpěnou újmu odškodnění ve výši šesti milionů korun.

I v dnešní době tedy zůstává Bezruký František příkladem a vzorem hodným následování.

Jsmo na prahu občanské války ve Francii?

1. 7. 2023, Matěj Široký
Na podzim roku 2016 vydal kontroverzní francouzský spisovatel Laurent Oberton první svazek svého třídílného románu Guérilla, ve kterém popisuje možný propad Francie do občanské války. Rozbuškou je napjatý vztah mezi policisty a obyvateli předměstí, kdy policistům ujedou nervy a zastřelí několik mladých z „problematických“ lokalit. Následně vypuknou nepokoje po celé zemi. Laurent Oberton není spisovatel sci-fi, snaží se pouze popsat nejhorší možný scénář pro Francii. Současné dění nastartované smrtí Nahela M., sedmnáctiletého mladíka, tento scénář pomalu naplňuje. Pojdme si zmapovat události od počátku.

Na začátku je policejní hlídka, která provádí silniční kontrolu. Nevíme, co se přesně stalo, ale policista jistí svého kolegu namířenou zbraní. V autě sedí sedmnáctiletý mladík, je tedy evidentní, že nemůže mít řidičský průkaz. Mladík se z ničeho nic rozjede a policista vystřelí. V první chvíli se zdá, že se nic neděje. Následně však žluté auto nabourá a Nahel M. je mrtvý. V každém případě je škoda života.

První velkou chybou bylo, že francouzská média v první chvíli převzala první verzi policie, ve které se mluvilo o tom, že mladík chtěl najet autem na policistu. Protože žijeme v digitální době, kdy každý může být amatérským dokumentaristou, po sociálních sítích hned začalo kolovat video, ze kterého je i laikovi jasné, že nešlo o najetí na policistu, ale spíš o pokus o útěk.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svatých budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703** **Otevřeno:** jen občas o vikendu, většinou v neděli od 12-15 Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. Restaurace uzavřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com **Združení Slovákov v Queenslandě,** Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 **Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí., Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)**

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016 President: Jitka Smith 0406 026 840 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com Web: www.CzechSlovakWA.org KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 3.července Léta Páně 2023

ZPRÁVY CSCC KLUBU

NOVÝ VÝBOR ČESKOSLOVENSKÉHO COUNTRY KLUBU

Rádi bychom uveřejnili zprávu o **odstoupení dosavadního vedení** Česko-Slovenského Country Klubu (CSCC). Podepsané dokumenty s rezignací p. Anny Beno, p. Petra Beno; p. Russell Ward byly odevzdány novému vedení 1. července 2023. Klub bude oficiálně předán 9. července 2023.

Nové vedení bylo zvoleno na Valném Shromáždění (EGM), které se konalo na místě CSCC klubu v Kemp's Creek dne 25. června 2023; za přítomnosti 74 členů (DĚKUJEME), a 3 zástupců z Liquor Licence & Gaming NSW. **Z toho 61 členů vyjádřilo nedůvěru**, s provozem klubu a dosavadních 3 členů vedení.

Novými členy výboru, kteří si dnes v klubu připili na úspěch jsou :

President: Karel Kimla,

Vice-president: Jana Habrová,

Sekretářka: Lubica Múčková,

Pokladník: Gabriela Stojanoska,

a dále Miroslava Trejbal, Edita Malina, Petra

Stránská, Lenka Muchová a Josef Podlaha.

Nové vedení klubu by tímto chtělo srdečně poděkovat všem členům a dobrovolníkům, kteří e jakýmkoliv způsobem zapojili do tohoto projektu.

Děkujeme za vaše úsilí, trpělivost a snahu navrátit CSCC klub do rukou Česko-Slovenské komunity. Bez vás by to nešlo, ale "Společně to zvládneme". :-)

Nové Vedení CSCC dne 2.července 2023

Klubu Přejeme všem hodně úspěchů. Vydavatel

Síla vůle "Představ si," říká jeden kámoš druhému, "já jsem dokázal myšlenkou rozbít sklo ve dveřích!" "A jak se ti to povedlo?" "Řekl jsem manželce, co si o ní doopravdy myslím."

Canberra

Funkční období pana Velvyslance Tomáše Duba se pomalu blíží ke konci a tak na Velvyslanectví ČR včera večer 23.6. proběhla neformální rozlučka s krajany z Canberry. Zároveň proběhlo předávání oliv z našeho Olivobraní z května 2023. Děkujeme všem hostům za jejich účast a panu velvyslanci, který se ve svém úřadu ještě několik týdnů zdrží, přejeme mnoho úspěchů v další profesní etapě jeho života!

České, slovenské, lihoviny a piva, maďarské, francouzské vína (Tokaj, Dubonnet)

Becherovka, Rum, Fernet, Praděd, Griotka, Slivovice, Česká piva Budvar, Plzen, Kozel, non-alcoholic Budvar

Pondělí – Čtvrtek 8.30-17.00, Pátek 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 7.08.2023

Sněženky "Pane, kupte sněženky pro svou manželku!" "Nemám manželku." "Tak kupte sněženky pro svou milou!" "Nemám žádnou milou." "Tak si je kupte je tak, pro radost, že máte tak šťastný a spokojený život.""

Francouzský kamarád si mě na FB vymazal z přátel. Zeptal se mě, jestli vím, kdo byl prvním vítězem Tour de France. Asi nebylo nejlepší odpovědět, že pátá německá tanková divize.

Pawel Smolenski

2. května 2023 zemřel Pawel Smolenski: jeho skvělé knihy doporučuji. Tohle jsem v roce 2016 napsal o jedné z nich.

Jiří Peňás

Zpráva z krvavého ráje

Pawel Smoleński (* 1959-2023) je eso polské reportéřské školy, psal do samizdatu, pracoval léta v Gazetě Wyborcze, jezdil po drsných místech světa. Český mu vyšla před dvěma lety kniha reportáží Izrael už se nevznáší, kterou lze doporučit každému, koho ta země zajímá. Totéž platí i o jeho knize Irák. Peklo v ráji.

Ta, jak píše v předmluvě pro české vydání, je výsledkem „řady týdnů strávených v té zemi v letech 2003 a 2004“. Pak tam byl ještě několikrát, ale na knize, která mezitím v Polsku vyšla, už neměl chuť nic měnit ani do ní doplňovat. Popisoval by jen, jak napsal, další bombové útoky, další mrtvé, další náboženské fanatiky, další neštěstí, beznaděj. „Život se tam v zásadě nezměnil. Rozhodně ne k lepšímu,“ píše v roce 2014.

Roku 2003, kdy do Iráku přijel poprvé, byla země v posttraumatickém stavu. V březnu začala operace Irácká svoboda, během několika měsíců spojenci pod vedením Američanů zemi ovládli, ale tím to všechno teprve začalo. Země se během dalšího roku ocitla v chaosu a v permanentním neklidu. Jejím základním rysem byla fragmentarizace, okamžité rozštěpení a vyhrocení konfliktů a animozit mezi náboženskými sektami a frakcemi, etniky, kmeny a klany. V Iráku klasicky vyvěřela léta potlačovaná nenávisť, spoutávaná jen okovy brutální diktatury, která se z pohledu roku 2004 mohla jevit jako doba míru a prosperity.

Čímž samozřejmě vláda Saddáma Husajna nebyla - a málokdo, s kým Smoleński mluvil, na ni takto vzpomínal. Byla to krutovláda udržující se u moci hrůznými metodami včetně extrémního mučení, ale jak mu říká jeden loajální úředník, toho, kdo „nevybočoval z řady, si režim nevyšimal“. Ne každý Iráčan by s takovým tvrzením souhlasil, neboť příslušníci menšin, především šiité na jihu a Kurdové na severu, byli permanentním terčem útaku. Represe smíchaná s korupcí (školství a zdravotnictví zadarmo, bytová výstavba) však zemi udržovala v jakémsi strnulém pořádku a jednotě. Ta postupně korodovala a chátrala. Důsledkem prohraných válek, vydávaných za vyhrané, a mezinárodních sankcí byl Sádámův Irák stát na kolenou, i když dovedl dávat rány. Pak se zřítíl, zvedl se prach a ten pokryl celou zemi. Smoleński popisuje, jak vše jako by najednou přestalo fungovat, vše se zaseklo. Bagdád, kdysi před dvaceti lety živé a v rámci arabských možností bohatéměsto, se ponořil do tmy, špíny a odpadků. Nikdo je nevyváží, neboť nikdo není s to popeláře donutit, aby to dělali. V Iráku to bez biče nejde, říkají mu Iráčané.

Smoleński prochází různými prostředími, seznamuje se s lidmi různých vrstev a osudů. Mluví (s tlumočnickem) s vychytralými šejchy, kteří dělají, že mají všechno pod kontrolou, bláznivý komunistu mu vypráví, že spravedlivá společnost může vzniknout právě tady, jede za šiity a portrétuje jejich vůdce ajatolláha Sistáního, mluví s novinářem nezávislého deníku, který začne vycházet za podpory Američanů, jimiž ale stejně šéfredaktor pohrdá. Vztah k Američanům je kapitola sama pro sebe. Není nikdo, kdo by je měl rád. Ne že by něco tak strašného prováděli (skandál v Abú Ghrajb se teprve chystal), ale z principu. Uznají, že je dobře, že Američané svrhli tyrana, ale tím to končí. Častý je názor: „Lepší vlastní tyran než cizí okupant.“ A: „Žádný Iráčan nesmí sloužit okupantům. Dobyvatelé, nájezdníci a křižáci budou v naší zemi vždy poraženi.“ To říká jeden z těch, kteří jinak nemají pro Saddáma dobré slovo. Ale vším špatným jsou vinni Američané. Jejich představy o cestě Iráku k demokracii se ukázaly být chimérou ještě dřív, než se o cosi takového mohli vůbec pokusit.

Irák popisovaný Smoleńským je „peklo v ráji“, přičemž ten biblický ráj, který byl situován mezi Eufrat a Tigris, je ryzí hypotéza. Je to země jakoby

nasyčená krví a na ni i zvyklá. Výmluvný je popis svěcení šiitského svátku ašúra, při němž se řežou ostrými břity. Nebo zážitek z orgiastické seance súfiů, islámských mystiků, kteří se bodají a propichují během náboženského vytržení. Nebo zavislost wahábitů, radikálních sunnitů, kteří autorovi s klidnou tváří vyprávějí o tom, že všichni odpadlíci, a to jsou všichni kromě nich, si nezaslouží nic než smrt v pekelných plamenech. Násilí a fanatismus je „rutina“. Nic zvláštního, říká Smoleńskému Samira H., která si troufá nenosit šátek, což snad v roce 2004 ještě šlo - už je to ale výjimka, neboť nárok na to, co má islámská žena činit, mohutně zesílil. „Nic zvláštního, irácká rutina. Vězení, mučení, popravy.“ To bylo za Saddáma, teď režimní teror vystřídaly vraždy, bombové útoky, sebevražední atentátníci, fanatici... Rutina. Irácká, možná arabská rutina. Je to ohromně zajímavá, ale samozřejmě deprimující kniha. Stav z roku 2004 nebude jiný, jen je nám blíží. Slyšíme temný hukot krvavého moře, jehož příboj doléhá na evropské břehy.

My, vy, oni ... aneb transgender na jednom českém gymnáziu

David Floryk

„Na gymnáziu učím 19. rokem a prvních 15 let by mě nenapadlo ani ve snu, že se s někým takovým setkám, nebo jej dokonce budu učit“, napsala nám jedna paní učitelka jednoho nejmenovaného gymnázia v nejmenovaném městě. „Už nejméně 10 let sleduji dění kolem tzv. transgenderu v západní Evropě a USA a vždycky jsem si říkala, kdy to budeme řešit u nás. A je to tady! Najednou se na naší škole s transgender studenty takzvaně roztrhl pytel, a proto bych se s vámi ráda podělila o své zkušenosti a zážitky...“

Nuže, jak také může vypadat naše současné školství? Podle svědectví paní Kateřiny například takto:

Začalo to studentem, říkejme mu třeba Pavel, kterého jsem rok učila jako chlapce. Jevil se mi tichý a zakřiknutý a svěřil se mi tehdy, že má velice problematický vztah s otcem. Další rok byli všichni jeho vyučující informováni o tom, že už to není Pavel, ale Nikola a všichni s tímto oslovením a používáním ženských zájmen a koncovek souhlasili. Loni jsem se s ním setkala u maturity a byl to pro mě tristní pohled – celý v černém a piercing, kde se dá. Ještě před tím jsme si vyměnili e-maily, kdy se mě ptal, jestli se do mnou organizované soutěže může přihlásit pod svým ženským jménem. Odpověděla jsem mu tehdy, že by měl používat jméno, které má v občanském průkazu a využila této příležitosti a poslala mu odkaz na webové stránky, kde transgender lidé litují své sociální, případně chirurgické tranzice. Obratem mi poslal odkaz na jiné webové stránky, kde jsou všichni utvrzováni v tom, že být transgender je naprosto normální a v pořádku a dostanete tam spoustu rad, jak se chovat, jak se oblékat atd. Zejména pro pubertální dívky je tato stránka velmi „užitečná“. Nelíbí se Ti Tvůj hlas na nahrávce? Pak jsi určitě trans. Nejsi spokojená se svým tělem? Jsi určitě trans. Nezapadáš do skupiny ostatních dívek? Určitě jsi trans. Kdybych tyto informace dostala ve své pubertě, asi bych o sobě začala také dost pochybovat...

Další studentka k nám podala přihlášku jako dívka, dejme tomu Jana Jirková, nicméně už na prvních třídních schůzkách ještě před začátkem školního roku jsme byli bez dalšího vysvětlení informováni o změně jména na Alex Jirků. Hned na začátku školního roku se svěřila všem spolužákům, že je „trans“, chce být chlapcem a jeho třídní učitelka mě nadšeně informovala o tom, že při oslovování musím používat zájmeno „oni“. Moje reakce tehdy byla, že pouze v případě, že ji budu vidět dvojité. Ze začátku jsem do jejich hodin chodila vyloženě nerada, vše se ve mně bouřilo a volalo, že je to přece holka! Vypadá jako dívka a mluví vyšším hlasem. To, že je nakrátko ostříhaná a obléká se jako chlapci na tradiční britské škole v 50. letech minulého století, působilo spíše směšně. Rozhodně ne žádné rifle a tričko, protože tak

by se od dívek moc neodlišovala. Jako učitelka cizího jazyka se naštěstí mohu vyhnout jakýmkoliv koncovkám, takže po jazykové stránce vyřešeno. Při online výuce měla u svého jména napsáno někdy „on“, jindy „oni“. Svěřila se mi s nějakým traumatem v rodině z matčiny strany, k tomu prý sama trpí úzkostmi, depresemi a občas panickou atakou. Kladu si otázku, jestli genderová dysforie je vždy jen jedním z mnoha dalších psychických problémů těchto lidí, nebo je jejich příčinou či důsledkem. Jinak je Jana vzorná studentka, nesmírně talentovaná, sen každého učitele. Všimla jsem si také, že se v hodinách nekontrolovatelně třese, případně trpí nervovými záškuby, což údajně způsobují blokátory puberty. Farmaceutický průmysl v jejím případě již odvedl velký kus práce, protože kdybych ji neznala, klonila bych se nyní po téměř třech letech spíše k názoru, že je to chlapec. Chodí se spolužákem, jehož rodiče přišli třídní učitelku osobně požádat, aby na školním výletě jejich syn nespál s Alex na pokoji.

Loni měsíc před maturitou nás informovala studentka posledního ročníku, že chce být oslovoována tzv. genderově neutrálním jménem Chris. Opravdu to pro ni – na ten jediný měsíc! – bylo tak důležité? Nebo to byl poslední způsob, jak na sebe upozornit? Sledovala jsem ji od prváku: nejdříve typická holka, která si barvila vlasy, lakovala nehty, líčila se a flirtovala snad se všemi svými spolužáky. Potom se sama začala oblékat jako kluk – vlasy na ježka, tesilové kalhoty, košile a pletená vesta. Začala chodit s Nikolou alias Pavlem. Byla jsem poučena, že se jedná o tzv. queer vztah, ovšem já „stará konzerva“ stejně nemůžu pochopit, jakou tam kdo hraje roli a jak vypadá jejich případný intimní život.

Nikola/Pavel a Chris odmaturovali a všichni jsme byli rádi, že nám výrazně klesne počet transgender studentů. Jenže ouha! Student čtvrtého ročníku si přes prázdniny uvědomil, že není Petr, ale Kim. Totéž si uvědomil i jiný chlapec, který si taktéž vybral tzv. genderově neutrální jméno René a se změnou jména změnil i školu. Býval to uzlíček nervů, chodící učebnice všemožných psychických problémů. Stejně tak Kim od prvního ročníku bojuje mimo jiné se sebevražednými sklony. To bývá častý argument obhájců transgenderu, že totiž bez našeho utvrzování v nové identitě děti snadno sklouznou k pokusům o sebevraždu. Avšak výzkumy, které se LGBTQI+ lobby „nehodí do krámu“ a nejsou tedy nijak popularizovány, spíše ukazují, že sebevražednost u lidí po sociální, případně chirurgické tranzici nijak zásadně neklesá.

Dalším našim „případem“ jsou třináctiletá dvojčata, chlapi, kteří chtěli být oslovováni ženskými jmény. Nosí síťované punčocháče, dlouhé i krátké sukně, náušnice, lakují si nehty, bandážují prsa a barví si vlasy, nejlépe každý týden jinou barvou, případně jinou na každé polovině hlavy. Jejich rodiče berou jejich ženská jména jako přezdívky, nicméně trvali na mužských koncovkách a zájmenech. Proti tomu se vzbouřili češtináři, přece jen věta „Lenka to udělal dobře,“ zní v češtině dost divně. Zatím. Nakonec zvítězil zdravý rozum a po dohodě s rodiči, školní psychologkou a vedením školy používáme k jejich oslovování jejich původní křestní jména. Oni sami s tím ovšem srozumění nejsou a na jednotlivé učitele to v hodinách opakovaně zkoušejí a žádají, jestli by nemohli být oslovováni ženskými jmény. Po odmítavé reakci následuje hysterická scéna...

Jako špatný vtip se jeví historka, kdy za mým kolegou přišel o velké přestávce bez jakéhokoliv předchozího varování patnáctiletý student z jeho třídy, že by ho chtěl poprosit, aby mu od příští hodiny (začínala za 10 minut!) říkal Markéto. Slušně, s respektem a diplomaticky mu vysvětlil, že takovýto postup není možný, že musí nejprve podstoupit psychologické, psychiatrické a sexuologické vyšetření a také musí souhlasit rodiče.

Zajímalo by mě, jak tito studenti působí na své spolužáky a na třídní kolektiv jako celek. Například Alex při fotografování tříd a následném focení skupinek se nefotografovala ani s dívkami, ani s chlapci, kteří se tehdy možná záměrně stylizovali

podle svých vlastních slov do role alfa samců. Občas se nějaký spolužák splete a použije špatné zájmeno. V případě dvojčat se jejich třídní učitel chtěl vyhnout oslovení, tak řekl: „řekni svému bráchravi...“ Přišla za ním jiná dívka se slovy „Ale pane učiteli, to není jeho bratr, to je její sestra.“ Kdyby to nebyla tak vážné, bylo by to k smíchu. Velmi mě překvapilo, že jindy naši nesmírně tolerantní a otevření studenti svého spolužáka Petra/Kim odmítli v jeho nové identitě akceptovat a nebaví se s ním. Možná proto, že sami cítí, že není skutečně „trans“, ale že doufá, že si změnou identity a pohlaví vyřeší všechny své další psychické problémy.

Naše školní psychologka se nakonec k celé situaci postavila velmi rozumně s tím, že pohlavní identita není hračka a nezletilé děti s ní nemohou experimentovat, takže pokud jim není 18, s láskou a respektem je oslovujeme jejich původními jmény. Jiný přístup se bohužel uplatňuje u zletilých, ale tam údajně jako škola nemůžeme nic dělat a musíme respektovat nové jméno v občanském průkazu a změnit ho i ve školním systému.

Existují výzkumy, podle kterých se děti, které nejsou utvářeny ve své nové identitě, v drtivě většině případů samy po čase vrátí ke svému biologickému pohlaví. Puberta je pro ně velmi náročné, zmatené a matoucí období. Mohou udělat rozhodnutí, často nevratná, kterých budou později litovat. Bohužel na Západě se z transgenderu stal mnohamiliardový byznys a patnáctiletým dívkám jsou odstraňována zdravá prsa a šestnáctiletým dělohy. Blokátory puberty se v lockdownu často předepisovaly po jediném online sezení. Tak „daleko“ zatím našťestí nejsme, ale obávám se, že právě tam směřujeme. Několik českých sexuologů se už nechalo slyšet, že blokátory puberty sice mají nežádoucí vliv mj. na kosterní a svalovou soustavu (!!!), ale jejich výhody jednoznačně převažují.

Je zajímavé, že čtyřicetiletou anorektičku žádný rozumný psychiatr neuvěří v tom, že je samozřejmě hrozně tlustá a nepovzbudí ji k tomu, aby se vyhladověla k smrti. Naopak udělá vše proto, aby v její hlavě změnil vnímání sebe sama a svého těla. Proč se stejný přístup neuplatňuje při řešení pubertální genderové dysforie?

Jaký názor, jaký postoj k tomu všemu má naše ministerstvo školství? Zdá se, že ono svou politiku dalo jasně najevo vyvěšením duhové vlajky na své budově v době konání Prague Pride. Nemělo by platit, že jako instituci placené z peněz daňových poplatníků jí to nepřislouží? Nebo bude stejně aktivně podporovat např. pražský Pochod pro život nebo Den pro rodinu?

Zabývá se někdo i zcela praktickými důsledky, které tento boom transgender studentů nese? Má škola dostatek toalet pro všechna možná pohlaví? A dostatek šaten na převlékání do tělesné výchovy? A budou mít transgender studenti svoji skupinu na tělocvik nebo podle jakého klíče budou přiřazeni k dívkám či chlapcům? Kdo s kým bude spát v pokoji na všech vícedenních školních akcích? Když se spolužák splete a použije špatné zájmeno, bude za to nějak kázeňsky stíhán a učitel suspendován, případně zažalován, jak už je to běžné na Západě? Je škola připravena řešit případné žaloby transgender studentů, jejich rodičů i transgender učitelů?

x x x

Vida, i takhle dnes může vypadat život na gymplu... *Aliance pro rodinu* již v roce 2020 vydala tiskovou zprávu „**Transgender dětí na školách přibývá, ředitelé tápou**“, v níž volala po seriózní odborné debatě, která by školy a jejich ředitele povzbudila k ochraně práva dětí na „bezpečné prostory“ včetně toalet a šaten, a současně je vybavila ke skutečně kvalifikované pomoci dětem s diagnostikovanou genderovou dysforií. Nezdá se však, že by v tomto směru naše školství příliš pokročilo – leda snad v počtu všelijakých trans aktivistů, kteří obrážejí české školy...

Školy by měly být po všech stránkách „bezpečným místem“, kde děti zakoušejí přijetí a podporu. To ovšem vyžaduje jasná a srozumitelná pravidla,

abychom nedospělé lidi, zápasícími s nejistotou o vlastní identitě, nijak nediskriminovali a poskytli také jim „bezpečný prostor“, zároveň ale aby nedocházelo na základě ukvapených diagnóz či módních trendů k nevratným změnám v jejich životě.

Současně je dobré připomenout, že za výchovu a vzdělání nezletilých dětí odpovídají jejich rodiče, kteří dbají na nejlepší zájem dítěte, a tedy ze zákona by měli být u všech klíčových rozhodnutí v životě dětí. Trend řešit genderové otázky „za zády rodičů přímo s odborníky“ je proto potřeba jednoznačně odmítnout.

Rovněž je třeba brát v úvahu, že náš právní řád zná jen dvě pohlaví. Radikální požadavky na oslovování nedospělých a psychicky nezralých jednotlivců v rozporu se zřejmou biologickou realitou by proto měly být uvedeny do správných mezí - s láskou a pochopením, nicméně jednoznačně.

Walt Heyer, americký psycholog a publicista, který sám prošel chirurgickou změnou pohlaví, upozorňuje, že genderová dysforie bývá v naprosté většině případů součástí celého komplexu psychických potíží daného jedince, ne-li přímo součástí duševní poruchy či nemoci. To, co daný pacient nejvíc potřebuje, bývá vnímavý terapeut či psychiatr a milující okolí, nikoliv skalpel a hormony. Ostatně, taková přeměna je v podstatě jen kosmetickou změnou a k plnohodnotné proměně v opačné pohlaví nikdy dojít nemůže.

Heyer v několika knihách shromáždil svědectví mnoha lidí, kteří uvěřili medializované propagandě o „tranzici“ jako jediném, ba ideálním řešení svého trápení, načež toho hořce litovali... „Je to jako byste chtěli léčit anorexii přitakáním, že nejíst je v pořádku,“ říká Heyer a varuje, že „hormonální léčba ani operace nepřináší pocit úlevy, ale mne osobně naopak dohnala až na pokraj šílenství a depresí...“

Heyer před několika lety navštívil Českou republiku a jeho seminář v poslanecké sněmovně byl tenkrát mimo jiné apelem na všechny zodpovědné, abychom se včas kvalifikovaně připravili na nárůst těchto případů vlivem módní vlny, přicházející ze Západu a naučili se pomáhat těm, kdo se ocitnou v psychické nouzi vinou nezralé a/nebo neukotvené osobní a sexuální identity. A je to apel víc než naléhavý, vždyt zde nejde o nějakou chvilkovou módu, ve hře je duševní a fyzické zdraví mnoha konkrétních lidí, ve hře jsou celé jejich životy!

(Realie příběhů byly pozměněny, stejně jako jméno odvážné paní učitelky.)

Vydavatel: Níže uvedený článek, je zajímavý pro mne tím, nejen, že jsem „drogeristu“ osobně znal, bydlel za rohem v Žerotínově ulici, já bydlel přímo „Na Ohradě“. Jo, a on taky prodával a vyráběl magnetofonové kazety, na kterých byly pohádky a povídaní, a lid si to pouštěl za jízdy v autě, ale navíc, i můj, nyní již zesnulý kamarád a spolužák Petr Horák, který mu také zapůjčil peníze na tuto akci, je nikdy už zpátky neviděl.

Záhadné zmizení majitele drogerie ze Žižkova. Zničený život už rodině nikdo nevrátí

Jakub Štěpánek

Nebyl to žádný gangster, lichvář ani pochybný podnikatel. Luboš Novák byl obyčejným majitelem drogerie na pražském Žižkově. Když mu proto vlastní synovec nabídl v roce 2000 výhodnou směnu valut, byl Novák značně nervózní. Otec dvou dcer zmizel beze stopy 1. května téhož roku a s ním i taška s pěti miliony korun. Ani 23 let po osudném dni není zcela jasné, k čemu tehdy došlo.

Třídílná minisérie Na dně navazuje na předchozí dvě série podcastu Zloději životů s bývalým kriminalistou z prvního oddělení Janem Štočkem. Byl to právě Štočkův tým, který Novákovu zmizení po roce 2000 vyšetřoval. „Neměli jsme mrtvolu, neměli jsme místo činu, neměli jsme nic,“ přiznává Štoček, který na případu strávil roky.

„Když jsme se tehdy dozvěděli, že na tátově zmizení bude dělat tým, který řešil orlické případy, tak jsme měli snad poprvé pocit, že je vyšetřování na správné cestě,“ říká Zuzana Kosová, dcera Luboše Nováka.

Právě Kosová posluchačům velmi upřímně popisuje, čím si rodina po tatínkově zmizení musela projít. Jedním z problémů totiž byl i fakt, že velkou část peněz si Novák před domluveným obchodem vypůjčil. A netrvalo dlouho a věřitelé se začali po svých penězích shánět. Rodina přišla prakticky o všechno. Úřady Nováka navíc i několik let po zmizení považovaly za živého, což rodině přidělovalo problémy.

Minimum stop, minimum informací. Odjel snad Novák s miliony v igelitové tašce na druhou stranu světa a nechal manželku a dvě dcery bez jediného slova na Žižkově? Nebo se zapletl do typu obchodu, se kterým do té doby neměl zkušenosti?

První díl minisérie Na dně se věnuje období mezi lety 2000 a 2006, kdy zejména ke konci této doby bylo už všem jasné, že Novák se domů nikdy nevrátí. Co vypověděl Novákův synovec, který si jen několik týdnů po zmizení strýce a jeho milionů kupuje nové BMW? Mohlo Novákovu tělo skončit pohozené mezi prasaty? A proč u soudu zaznělo hned několik verzí?

Ani třiatvacet let po zmizení Nováka nemá rodina klid. „Sestra i maminka jsou na antidepresivech,“ konstatuje Kosová. Muselo to tak skončit? Autoři minisérie kromě kriminalistů a pozůstalých oslovili i odborníky na trestní právo, státní zastupitelství i samotnou soudkyni. V průběhu tří dílů tak posluchači dostanou ucelené informace o kauze, která se vymyká obyčejným případům.

Ondřej

Jiří Peňás 18.6.23

Koncem komunismu bylo jednou z nejvzácnějších věcí mít někoho, kdo by ho zásoboval... nikoli opiáty, ale samizdaty. Pro mě byl hlavním zdrojem Ondřej. Už ani nevím, jak jsme se seznámili, asi přes Honzu Lisa, pravděpodobně v hospodě a myslím, že jsme si padli do oka. Ondřej byl taková vlídná mánička, kulaté brejle lennonky, kulatá tvář, kulaté břicho, pořad měl zapáleno, pořad se chechtal. A pořad něco organizoval, nějakou podvratnou činnost, mezi tím chechtáním vedl hrozně důležité řeči, kdo jako co v Chartě a tak. Protože Ondřej byl ve "strukturách", to znamená, že topil na důležitých místech, já si k němu chodil někam na Václavák a myslím k sv. Tomášovi do kotelny pro čtení, a on vždycky něco měl, Infochy, Svědecvi, Listy, někdy i něco ze Sixty-eight... Já si to schoval do tašky a s pocitem, že právě se chystám oddělat říšského protektora vyšel do ulic. Byly to hezké a romantické časy. Ondřej do nich neodmyslitelně patří. Je mi to moc líto, kamaráde.

David Cerný

9 h · 📍

Dnes v noci zemřel po krátké těžké nemoci můj bratr, statečný člověk Ondřej Černý. Vzpomeňte si, kdo jste ho znali.

Vydavatel: Tady vidíte příklad, když se uzákoní na první pohled nevinný zákon, jak ho dokáží obrátit proti lidem, tak, že se nestačí divit.

SAMOZVANÍ SOUDCI: Snaha o jejich svržení v Izraeli

Tomáš Guttman

Soudci měli v tradiční izraelské společnosti výsadní postavení, a před nástupem králů měli úlohu vůdců, jak je vidět již z Bible, kde Kniha soudců předchází Kniham královským. Z toho se pokusili těžit i soudci Nejvyššího soudu, když na sebe strhli moc. V roce 1995 se stal předsedou Nejvyššího soudu Aharon Barak, nesoucí příjmení jednoho z biblických soudců.

Od počátku své kariéry jako soudce Nejvyššího soudu v roce 1978 usiloval Barak o rozšíření pravomocí Nejvyššího soudu na úkor zákonodárných a výkonných složek, raze heslo „vše je rozsouditelné“ ve smyslu, že jakékoli rozhodování o čemkoli důležitém ve státě se nejlépe vyřeší rozhodnutím Nejvyššího soudu. Navíc prosazoval Barak nahrazení tradičních židovských principů jakýmižsi Základními zákony, napodobující ústavy západních států.

V roce 1992 se podařilo soudcům prosadit Barakovu tzv. konstituční revoluci tím, že parlament za levicové vlády odhlasoval **Zákon o lidské důstojnosti a svobodě**. Hlasování se zúčastnila menšina poslanců a nikdo nechápal, že **nevinně znějící zákon bude využíván v následujících letech progresivistickými soudci proti zájmům státu** Izrael. Obecně formulované fráze o svobodě a rovnosti využívali soudci, když komplikovali budoucím vládám boj s terorem, a dokonce Izraeli znemožňovali bránit se na mezinárodním poli proti islamistické a levičácké propagandě.

V dobách levicové vlády málokdo chápal dosah soudních reforem. Soudci však mysleli do budoucna a snažili se pojistit svou moc i na období pravicové vlády. Jak jsem popsal před pár měsíci (zde), klesl počet voličů hlasujících pro levicové strany v Izraeli ze 62 % v roce 1949 na 8 % v roce 2022. Dnešní opozice proti pravicové vládě Benjamina Netanjáha je většinou tvořena politiky, kteří dříve s Netanjáhem spolupracovali, ale z kariérních důvodů se rozhodli se s ním rozejít, takže dnes proti sobě stojí blok pravice proti bloku středu.

Levicové elity se drží od počátku státu v médiích a mají nadproporcionální zastoupení v kultuře a v bezpečnostních složkách. Nejvyšší soud patří k jejich hlavním oporám. Stovky skandálních rozhodnutí vzbudily pozornost veřejnosti. Politikům a podnikatelům, kteří podporují mírové dohody s teroristy, jsou odpouštěny krádeže. Typickým případem bylo snížení šestiletého vězení na několik měsíců pro bývalého předsedu vlády Ehuda Olmerta, který byl sice usvědčen z bezprecedentních zpronevěr, ale který podpořil mírové snahy levice. Rozhodnutí Nejvyššího soudu často pobouřila veřejnost, nejen, když byla na straně usvědčených teroristů, ale i v mnoha nepolitických kauzách, kdy se úlev dostalo usvědčeným pedofilům.

Média propagují soudce jako vrchol cností, ale veřejnost ztratila úctu k soudcům Nejvyššího soudu nejen kvůli soudním rozhodnutím, ale i díky mnoha nelichotivým obrazům z jejich soukromého života. Například Elyakim Rubinstein nebyl schopen absolvovat test polygrafu, což je podmínkou nástupu u Nejvyššího soudu; bylo mu to odpuštěno a setrval ve funkci v letech 2004-2017. První arabský zástupce u Nejvyššího soudu z let 1999, Abdel Zuabi, se zase mohl „pochlubit“ tím, že svému synovi Bacherovi, známému recidivistovi, zajistil beztrestnost přes mnohé zločiny, mezi něž patřilo úmyslné přejetí policisty autem. Sám Aharon Barak pomohl ze své funkce manželce a čtyřem synům v jejich kariérách u soudu.

V žádné demokratické zemi se soudcům nepovedlo pomocí rafinovaných pravidel zajistit si neomezenou moc jako v Izraeli. Základem této iudokracie bylo vytvoření devítičlenné komise pro jmenování nových

soudců, která jmenuje nejen soudce do Nejvyššího soudu, ale i soudce na všech nižších úrovních, z nichž se pak v budoucnu vyberou soudci do nejvyššího soudu. V komisi jsou tři soudci Nejvyššího soudu, dva členové právní komory, dva ministři vlády, jeden člen parlamentu z koalice a jeden z opozice. Na první pohled vyvážená skladba zajišťuje geniálně vládu levice. Právní komora je z velké části levicová, takže dva právníci a tři soudci již mají v devítičlenné komisi většinu, a navíc se k nim přidá opoziční člen parlamentu, takže levice má většinu šesti hlasů z devíti za vlády pravice; za vlády levice to bylo osm hlasů z devíti.

Velká část veřejnosti si uvědomila destruktivní zasahování Nejvyššího soudu, když se vměšoval dokonce i do hospodářských záležitostí. Izraelci uvykli na nesčetné existenční problémy, včetně úsilí o dosažitelnou energii. Egypt léta odmítal plnit mírové dohody a dodávat plyn z bývalého izraelského Sinaje, obětovaného míru s Egyptem. Když byla před několika lety u pobřeží objevena obrovská ložiska plynu, otevřela se před Izraelci vidina levné energie na desítky let dopředu. Ale Nejvyššímu soudu se nezamlouvalo, že by o plynu mohla rozhodovat pravicová vláda, a tak vystoupil s heslem, že „plyn patří všemu lidu“. To umožnilo levici protlačit destruktivní mírové projekty usilující o koupení arabské lásky tím, že se okolním zemím dodá levný plyn.

Napětí s Libanem bylo dokonce sníženo tak, že Izrael souhlasil překreslit mezinárodní mořské hranice, aby část izraelského plynu patřila do libanonských vod. Tím se izraelské levici podařilo posílit postavení Iránem řízeného Hizballahu v Libanonu. Ze všech zmíněných důvodů roste odpor většiny Izraelců k Nejvyššímu soudu a nová vláda zahajuje kroky na změnu pravidel pro jmenování soudců. Levici se povedlo ve světě vzbudit dojem, že jde o konec demokracie, přestože všude na světě jsou soudci jmenováni zcela jinak než v Izraeli, a určitě se nikde nepodílejí na jmenování svých kamarádů. Média hlásí, kdo všechno zastavuje s Izraelem spolupráci, a jak ekonomie zkrachuje a jak se od nás naši spojenci odvrací. Stejně hlasy o divných krocích izraelské vlády lze zahlédnout i v českém tisku.

Izraelská pravice správně usuzuje, že negativní reakce světa jsou důkazem správnosti započaté cesty. Když se Izrael ubránil útokům, svět usoudil, že jde o potlačování Palestinců. Když si Izraelci staví byty, jde o zabydlování okupovaných území. Vše pozitivní vede k odsouzení. Počet protiizraelských rezolucí v OSN je měřítkem izraelských úspěchů, které jsou o to větší, že jsou vybojovány i proti vnitřnímu nepříteli. Levice ovšem v Izraeli neprohrála, a pravděpodobnost, že se skutečnou soudní reformu podaří uskutečnit, není větší než 50 %. <https://www.hegaion.cz/>

Jak AirTag usvědčil jednoho z největších výrobců chemikálií na světě ze lži

Jiří Filip 27. 2. 2023

Prakticky ihned poté, co Apple představil svůj první lokalizátor AirTag, začaly svět plnit příběhy o tom, jak jej někteří uživatelé využili k na první pohled neuvěřitelným věcem. Pokud jste si však mysleli, že už jsou všechny možnosti využití AirTagu vyčerpány, jste na omylu. Nyní totiž perfektně posloužil při investigativní reportáži agentury Reuters, která se vydala po stopách recyklační iniciativy jednoho z největších výrobců chemikálií na světě, společnosti Dow.

Chemikálie společnosti Dow jsou ve velkém využívány zejména pro výrobu plastů a dalších syntetických materiálů, které však lze vnímat nejen pozitivně, ale vzhledem k ekologii taktéž negativně. Společnost se proto začala zapojovat do celé řady nejrůznějších recyklačních iniciativ, kterými se snaží ekologickou situaci ve světě zlepšit. Jednou z těchto iniciativ je pak „přeměna“ starých bot na dětská hřiště a atletické ovály v Singapuru. Princip iniciativy je na první pohled naprosto jednoduchý – na odběrných

místech stačí společnosti Dow odevzdat staré boty a ta je následně dle svých slov použije právě coby materiál pro dětská hřiště či atletické ovály. Jak se však nyní ukázalo, realita je trochu jiná. Reportéři Reuters se totiž rozhodlo darovat 11 párů obnošených bot, do kterých vložili AirTagy, aby následně mohli sledovat jejich polohu. A výsledek? Naprosto neuvěřitelný.

Pokud byste čekali, že se všechny odevzdané boty „vydaly“ do recyklačních center, ve kterých by měly být rozebrány a materiál z nich následně zpracován, aby z něj mohla být vyrobena hřiště a ovály, jste na omylu. Všechny páry bot totiž skončily na různých místech v Indonésii, kde se prodávaly na bleších trzích. Zdá se tedy, že je Dow, nebo minimálně někdo, kdo má u něj na starost celou iniciativu, na vlastní pěst prodává, přestože záměr lidí darujících boty byl pomoci s dobrou věcí. Společnost se nicméně k celé záležitosti zatím nevyjádřila a proto nemá smysl dělat jakékoliv větší závěry, byť je zcela upřímně zarážející, že všechny odevzdané boty dopadly stejně. Jen stěží si tedy lze představit až takto velkou náhodu.

Lípy kdysi.

Lenka Procházková, (Vydavatel - Tu paní zrovna nemusím, ale článek je zajímavý)

Českým národním stromem je lípa. Nejen proto, že bývala symbolem slovanské vzájemnosti, ale i pro svou dlouhověkost, vzrůsnost a rozložitost, opojnou vůni, léčivé vlastnosti a využití dřeva.

Lipové dřevo provázelo naše venkovské předky celým koloběhem života, v rukou řemeslníků našlo uplatnění při výrobě lžic, dřeváků, hudebních nástrojů, ale i oltářů, kolébek, postelí a rakví.

Stovky národních lip byly slavnostně zasazeny 28. října 1919 k prvnímu výročí vzniku samostatné Československé republiky. Další symbolické lípy svobody se před radnicemi měst a na rynecích vesnic sázely průběžně při kulatých výročích. Pokaždé to byl oslavný rituál, při kterém vlajky vlály, pozvaní čestní hosté přednášeli vlastenecké projevy, místní ochotníci deklamovali verše připomínající národní hrdost a vítězný boj za svobodu, školní děti pod taktovkou učitele zpívaly Kde domov můj a Ach synku, synku. Ratolesti lípy (srdčité) stále zdobí standartu prezidenta, na které pravda vítězí, ale i státní pečeť a výložky generálů.

Lípy jsou dlouhověké, v ojedinělých případech žijí i tisíc let. Jejich paměť zakódovaná v letokruzích ale budoucím badatelům nepomůže objasnit, proč národ, který se odolností a ušlechtilostí lípy tak dlouho inspiroval, pak náhle poztrácel sílu žít vzpřímeně. Na klimatické změny to svádět nelze. Živnou půdou pro přežití a kultivaci národa jsou jeho lidé, kteří z generace na generaci vytvářejí štafetu, v níž si předávají pochodeň zkušeností, ideálů a hodnot. Její světlo ozařuje směr dalšího putování a při ohlednutí mapuje trasu už překonanou, včetně všech křížovatek, srázů a pomníků. Znalost vlastních dějin je pro každý národ navigací k jeho další existenci. Pro nevelké národy to platí především. Neboť jen pochopení minulých vlastních omylů, selhání i vzájemných křivd, nebo zrad způsobených vnějšími silami, zabraňuje jejich opakování či dopouštění znovu.

Vymývání mozků není duševní hygiena

Z průzkumu, který byl Českým rozhlasem proveden za jaře 2018, vyplynulo, že téměř 50 % dotázaných Čechů nevědělo, co osudového se stalo v roce 1938. Ve věkové kategorii 18 až 24 let nemělo povědomí o Mnichovské dohodě okolo 60 % dotázaných. Kdyby byl takový výzkum iniciován dnes, byly by výsledky ještě horší. Přesto, či právě proto si někteří politici „pohrávají s myšlenkou,“ aby věk prvovoličů byl snížen na 16 let.

Za První republiky měli volební právo do Sněmovny občané od 21 a do Senátu od 26 let. Kandidáti na zvolení do Sněmovny museli tehdy dosáhnout 30 let, do Senátu mohli být voleni až od 45 let. Za plnoletého byl občan uznán v jednadvaceti letech, při dřívějším uzavírání sňatku musel být zplnoletěn. Tyto zákony

Na rozdíl od ovocných stromů, jejichž roubování je pro zkušeného šlechtitele snadnou záležitostí, naroubování lidské haluzky k jiné větvi probíhá převýchovou, což vyžaduje čas. Natož chtít přeroubovat národ! Mojžíšovo bloudění na poušti trvalo čtyřicet let, než vymřela nejstarší generace vzpomínající s nostalgií na „plné hrnce“ v otroctví. Dnes nám čas kráčí rychleji než za Mojžíše, ale už nejde o putování k zemi zaslíbené. Svět se globalizuje a národní státy v Evropě jsou programovány k zániku. Ten si „demokraticky“ odsouhlasí samy, až skončí etapa přeroubování jejich paměti.

Druhá republika se vrací a s ní protentokrát rovnou i protektorát

Když mladí Češi už dnes povětšinou nevědí, jaký „mír“ přinesla Evropě Mnichovská dohoda, nelze čekat, že by jim pojem Druhá republika mohl evokovat srovnání s dneškem. I moje poválečná generace zná příběhy z tohoto půlročního období jen z vyprávění, literatury, divadelních her a dokumentů. Ale i to stačí, abychom v zachovaném obraze o tehdejší rozdělené společnosti našli paralely se současností.

Dnes, kdy prožíváme růst nenávisti vůči oponentům „jediné pravdy“, zavádění cenzury, udavačství chválené jako mravnost a kolaboraci s cizí mocností opěvovanou jako zájem našeho státu, máme pocit, že hanebná doba mravního úpadku se vrací. Stejně jako naši prarodiče za Druhé republiky hledáme informace z jiných zdrojů než doporučených, vytváříme si okruhy spolehlivých přátel, s nimiž lze mluvit „na rovinu“ a snažíme se vyhýbat střetům s bojůvkami, které nás provokují cizími hesly a vlajkami. Ty vlajky už v hlídaném režimu plovávají i na státních budovách. Na rozdíl od Druhé republiky ta současná sice nepřišla vnější zradou o vlastní pohraniční (a dnes už bezstarostně zarostlé) pevnosti, ale tím, že posílá zbraně pro cizí válku, přeskočila rovnou do fáze protektorátu.

Místo wehrmachtu u nás bude pobývat US Army. Protektorátní vláda už vazalskou smlouvu schválila, hlasování v Parlamentu ji neshodí a uraďující prezident (generál ve výslužbě) si ke slavnostnímu podpisu možná oblékne uniformu se zlatými lipovými ratolestmi na výložkách. Po fotogenickém vázácím aktu vyjde na balkón, aby pozdravil dav shromážděný na nádvoří Pražského hradu. Lid mu zazpívá Kde domov můj a školní děti pod taktovkou sbormistra paradoxně přidají procítěné Ach synku, synku.

Až dozní zvony z katedrál, přesunou se oslavy „bezpečnostní“ smlouvy do pražských kaváren a zahrádek hospod. V Plzni možná poteče pivo zdarma rovnou z pouličních hydrantů, tak, jako prý teklo začátkem května 1945, když skončila druhá světová válka. U památníku Díky Ameriko budou rozjásání mladí lidé vystřelovat světlice na oslavu toho, že tu třetí válku, v níž Rusko bude konečně poraženo, shlédnou už brzy v živém přenosu. Když jsem se ptala jednoho z počítačových válečníků, zda si připouští možnost, že bude odveden na frontu, výsměšně si zaťukal na čelo: „Mně nemůžou odvést, já mám hypotéku!“

Pohyblivý svátek a proměny jeho pojmenování

Každý režim má tendenci ohýbat historii podle svých aktuálních politických zadání. To, že se v Československu stal státním svátkem 9. květen, slavený jako Den osvobození Sovětskou armádou, však bylo pouze zjednodušeným pojmenováním složité skutečnosti, nikoliv její falzifikací.

Osvobozovací boje Rudé armády proti nacistům na území někdejšího Československa trvaly 235 dní. Počet sovětských vojáků, kteří zde v závěrečné epopeji padli, nebo zemřeli na zranění, dosahuje téměř 138 tisíc a stále není dopočítáno, protože některé hroby v Karpatech dosud nebyly objeveny. Na osvobozování našeho území se ale podíleli i vojáci rumunští, z nichž asi 34 tisíc padlo a také Poláci, jejichž ztráty byly přibližně stejné jako v armádě americké. Ta bojovala na našem území dvacet dní a udávaný počet padlých amerických vojáků je 116. Vlasovců, kteří podpořili Pražské povstání, padlo 300. Počet Čechoslováků,

kteří přišli o život v bojích při osvobozování své vlasti, je téměř 18 tisíc.

V květnu 1990 byl název státního svátku změněn na Den osvobození od fašismu. O rok později byl svátek (připomínající datum německé kapitulace v Berlíně) nově přesunut na 8. května (den, kdy vstoupila v platnost německá kapitulace do rukou spojenců v Remeši). V listopadu 2000 došlo ke zkrácení názvu státního svátku na Den osvobození. Od roku 2004, kdy Česká republika vstoupila do EU, se už ale slaví Den vítězství. Od příštího roku 2024 přestane být i Den vítězství státním svátkem a 8. květen se zařadí jen k památečním dnům.

Koněv ve skladišti a vděčnost na indexu

V Plzni byl roku 1995 vztyčen pomník Díky Ameriko! Po pozdější nutné rekonstrukci byla jeho replika na stejném místě odhalena roku 2018.

Pomník generála George Pattona byl v Plzni odhalen roku 2015. V dubnu 2020 před oslavami 75. výročí osvobození byla z pražského náměstí Interbrigády odstraněna bronzová socha maršála Ivana Koněva a převezena do skladiště na předměstí.

O dva týdny později byl v pražských Řeporyjích instalován pomník vlasovců.

V boji o pomníky zdánlivě vyhrávají na území České republiky Američané a vlasovci. Ale to je jen mediálně ukazované skóre, protože památníky rudoarmějců a tisíce jejich hrobů jsou rozsety po celé někdejší linii postupující fronty. To, že je místní pamětníci osvobozovacích bojů a jejich potomci stále ctí a opatrují, je přirozený výraz lidského vděku. Zvrhlé naopak je kádrovat statečné bojovníky za naši svobodu podle nového zadání současných politiků a závislých médií.

Odstanění sochy maršála Koněva evokuje atmosféru protektorátu, kdy němečtí nacisté organizovali ničení soch T.G.Masaryka a dalších památníků a připomínek naší cesty k suverénní státnosti.

Pěstování plazivek

Dnešní mladí (až na čestné ale nečetné výjimky) tyto souvislosti už bohužel nevidí. Za jejich ochotu k nenávisti vůči Rusku a Rusům je odpovědná nejen laxní výchova v rodině, ale především školní výuka a všudypřítomná mediální masáž „pravdodajců“. U rodičů je to selhání způsobené buď jejich strachem z odlišnosti nebo intelektuální leností. U škol a médií jde o záměr pěstovat místo odolných a přemýšlivých osobností jen přizpůsobivé plazivky.

Rostliny „plazivky“ jsou křehké. Nedokáží růst vzpřímeně, a proto hledají oporu, ke které se plazí a pak ji ovíjejí přísavkami a úponky. Ve větším množství plazivky působí dekorativně, malebně zakrývají oprýskané fasády, zpuchřelé ohrady a ploty. Stonek plazivek může být bylinný ale i dřevnatý. Ovšem na rozdíl od lipového dřeva z něj kolébku nikdo nevyrobí. K pokrytí starých náhrobků jsou ovšem plazivky jak stvořené.

„Je na čase, abychom provedli důkladnou revizi historické paměti a celý blud o našem „osvobození“ definitivně zavrhl.“ (Pavel Šafr, komentátor a odborník na pěstování plazivek)

Kolik máte záchodů

Jan Ferenc, N evPes 27.6.2023

Bývaly doby, kdy ve veřejných budovách stačily záchody dva. Muži/ženy, páni/dámy, chlapeci/dívky. Dnes je to složitější. Pohlaví jsou sice stále jen dvě, ale genderů přibývá a každý z nich se chce cítit komfortně. Takže se porůznu, podle pokrokovosti té či oné organizace nebo státu, řeší, jak to zařídit, aby se na každém záchodě každý cítil komfortně. Pocit osobního komfortu se stává základním lidským právem a za něj se musí bojovat.

To nelze zařídit tak prostě, že chlapeci, cítící se býti ženou, půjdou na dámy a obráceně. Je zapotřebí – je právem těch osob – zařídit, aby lidé, kteří se cítí nebýt nikým z výše uvedených, mohli konat své potřeby v intimitě chráněné před těmi, kteří v tom mají jasno, tedy alespoň dočasně.

S tím, jak nejistých osob přibývá, vyostřuje se problém respektu k jejich intimitě a komfortu při výkonech, které si jistou intimitu žádají. V restauracích, na nádražích, ve veřejných budovách, ve školách dnes již všech stupňů, devítiletkami počínaje. Ve Velké Británii se například v současné době řeší problém, že se děti ve školách identifikují se zvířátky: kočkami, pejsky, dinosaury a tak. Situace zašla tak daleko, že musela vláda Spojeného království vydat směrnici, kterou ředitelům britských škol zakazuje přistupovat k žákům jako ke kočkám, měsícům Jupiteru nebo vyhynulým predátorům.

Server Novinky.cz k tomu píše: Expertní tým na Downing Street se tématem zabýval kvůli případu učitelky ze státní střední školy ve Východním Sussexu. Ta označila za ohavné nazývat studentku dívkou, když se sama chápe spíš jako kočka. Věc došla až na ministerstvo školství. „Všem je jasné, že školy musejí zastavit šíření tohoto škodlivého nesmyslu. Vláda by měla školám dát jasně najevo, že budou podporovány v tom, aby se postavily stále fraškovitějším příkladům, které brání výuce našich dětí a jejich přípravě na skutečný svět. Měli bychom nechat děti být dětmi,“ prohlásil resortně příslušný ministr Nadhim Zahawi. Zprávy jen neupřesňují, zda mňoukající či řvoucí děti o přestávkách chodily na záchod, zda na hochy nebo dívky, nebo zda se chodily venčit na dvůr. Existuje ještě teoretická možnost, že si děti ze svých učitelů dělají srandu a ministr Nadhim Zahawi ještě nepochopil britský smysl pro humor.

Právo na soukromí a komfort není žádná prkotina, takovými se ve Světě hospodářství ani nezabýváme. Jde o velice vážný problém respektu a uznání jinakosti se vši důstojností, která k tomu patří. Oproti problémům, jež jsou nastoleny občanskými menšinami, neziskovými organizacemi a ztrátovými aktivisty, a na jehož řešení se jim ještě nepodařilo vydobýt nějaký jednoznačný paragraf.

V praxi ale se už určitá řešení rýsují. V jedné pražské restauraci jsou toalety označeny jako „muži“ a „ostatní“. Vzpomínám si na jedno slovenské městečko, kde jsem v polovině 90. let potřeboval přespat na služební cestě a volný pokojík nabídl jen pohostinství Na ihrisku, které jsem skutečně našel v dřevěné boudě na místním fotbalovém hřišti. Chutě jsem tam i povečeřel. Na chodbě, kam mě poslala krčmářka po dotazu kudy na toalety, nacházely se jen dvoje dveře s nápisy: domácí/hosté. Na „hostech“ jsem se cítil naprosto komfortně.

Je správné, že tam, kudy proudí veřejnost, jsou toalety oddělené. Lidé netouží sdílet určité intimnosti s lidmi cizími, mnohdy ani s cizími stejného pohlaví či genderu. Jiná situace je doma. V jedné rodině či domácnosti se sdílení intimity partnera či partnerů předpokládá, respektuje a do určité míry dokonce doporučuje. Zkrátka to nevádí. Takže v domácnostech bývá záchod jen jeden, a když ne, je to spíše kvůli rozlehlosti obydli, než kvůli pohlaví. Často dokonce bývá záchod součástí jiné hluboce osobní místnůstky, totiž koupelny. Komfort je zde vnímán v jiném kontextu.

Moje domácnost, umístěná v běžném panelovém bytě na pražském sídlišti, má záchody dva, vzdálené nějakých pět šest kroků. Je to tím, že ten byt byl dispozičně vystavěn jako dvougenerační a „výminek“ byl proto obdařen vlastní toaletou a umyvadlem. Skoro všichni sousedé ve stejných bytech tuto dispozici zrušili. Mít dvě toalety jim připadalo jako zbytečné plýtvání prostorem. U nás jsme ale přijali věci tak, jak byly. Máme jeden záchod dámský, pro ženu a dcery, a druhý pánský, pro mne. Pohlaví v tom rozdělení nehraje roli. Jde o to, že každý čteme něco jiného. Na „dámách“ v poličce jsou při ruce Cyklovýlety do okolí Prahy a romány o emancipovaných ženách. Na „pánech“ Kafkovy Povídky a Playboy. Někdy si literaturu vzájemně půjčujeme.

Dcery už odrostly a vedou si domácnosti vlastní (jednozáchodové). My jsme se s manželkou dohodli svoji situaci neměnit. Budeme lépe připraveni, kdyby náhodou vstoupila v platnost nějaká nová Směrnice. Nebo úmluva.

. Příběh Jarmily Semotamové, vězněné za to, že neudala rodiče

Adam Drda, Rostislav Šíma

Příběhy jsou tentokrát věnovány vzpomínkám 89leté Jarmily Semotamové ze Znojma. V roce 1952, kdy zapálení českoslovenští komunisté naplno budovali lepší svět, byla jako devatenáctiletá dívka z politických důvodů zatčena a týrána svými vyšetřovateli. Ve znojemské věznici se na ní i na její matce Anastazii dopustili bachaři sexuálního násilí. Mně se od té doby oškliví každý dotek mužského

Příběhy 20. století nejsou bulvární pořad, je pro nás obtížné tak bolestivou záležitost zpracovat a předat posluchačům. Současně se jedná o natolik zásadní temnou událost v životě paní Semotamové a její rodiny, že ji těžko můžeme pominout. Paní Jarmila násilné bachaře nikdy nezažalovala a nezná jejich jména.

Nejdřív se bála, protože od nich dostala výstrahu: pokud nebude mlčet, jako politické „kriminálníci“ jí nikdo neuvěří, obvinění bude označeno za „křivé“ a pouze jí přitíží u soudu.

Později chtěla zapomenout a událost vytěsnit, podobně jako její matka. Zlou zkušenost však nikdy nedokázala překonat. Kdyby mohla, řekla by prý estébáckým vyšetřovatelům a bachařům: „Vy jste mi zkazili celý život. Protože už nikdy nebudu moc žít normálním způsobem. To nejde. Mně se oškliví každý dotek mužského.“

Téma sexuálního zneužívání politických vězeňkyň v Československu především v padesátých letech ještě čeká na zpracování. A je dost možné, že kvůli velkému časovému odstupu a povaze věci se už tuto část komunistických zločinů nepodaří v plném rozsahu popsat.

Ze Znojma do Kunštátu a zase zpátky

Jarmila Semotamová přišla na svět 27. října 1933 ve Znojmě jako Jarmila Šárková. Byla třetí z celkem šesti dětí Jana (nar. 1909) a Anastazie (nar. 1908) Šárkových, vyrůstala ve skromných poměrech. V roce 1938, zřejmě krátce po Křišťálové noci, velkém nacistickém pogromu, utekli Šárkovi ze zabraného Znojma do Kunštátu. Nebyli židovská rodina, ale Jan Šárka měl důvod k obavám jako protinacisticky zaměřený předválečný komunist (do KSČ vstoupil podle archivních dokumentů v roce 1936).

V Kunštátu živil rodinu, jak se dalo, byl podnikavý, mimo jiné provozoval sběrnou a v jedné diplomové práci je zmiňován jako člověk, který umožňoval mladým lidem sabotovat povinné sběrné brigády pro říši. Na sklonku války se zřejmě také zapojil do odboje, není docela jasné, nakolik na vlastní pěst a nakolik ve spojení s tamními partyzány.

Po osvobození se Šárkovi vrátili do Znojma. Jan Šárka pracoval jako taxikář, podle své dcery tehdy prodal, co mohl, aby si mohl obstarat automobil, podle pozdějšího komunistického rozsudku, který však jako zdroj informací není zcela spolehlivý, získal taxikářskou firmu jako národní správce.

Po únoru 1948 komunisté Janu Šárkovi živnost znárodnili. Nechali ho jezdit jen jako řidiče-zaměstnance komunálního podniku s malým platem a navrch mu naučovali 42 tisíc korun za opravu zabaveného auta, které „neodevzdal lidu“ v dobrém stavu. Jan Šárka měl v té době už šest dětí. V roce 1950 na protest proti poměrům v zemi vrátil „rudou knížku“, vystoupil z komunistické strany.

Nepodařený útěk

Na počátku 50. let se Jarmila vdala a začala pracovat v továrně. Její otec znal dobře cestu do Rakouska a pomohl přinejmenším dvěma lidem v útěku z Československa. V prosinci 1951 odešel ilegálně přes hranice spolu s hudebníkem Františkem

Mykiskou. Rodině tehdy nic neřekl, za pár týdnů poslal dopis a podepsal se jako „rakouský strýc“.

Dostal se do Štýrského Hradce, kde ho vyslychala britská tajná služba. Je možné, ale nikoli jisté, že jako kurýr nebo převaděč vstoupil do jejich služeb.

Do Československa se Jan Šárka tajně vracel, naposledy 22. července 1952. Spolu s ním zřejmě přišel i další muž jménem Václav Faktor. Oba se rozhodli přesvědčit i své rodiny k emigraci. Václava Faktora později zatkl, Jan Šárka přemluvil svou manželku a Jarmilinu matku Anastazii k odchodu na Západ – řekl jí, že pro rodinu zajistil budoucnost v Kanadě.

Se třemi nezletilými syny (Oldřich, Jan a Miroslav) měli Šárkovi z Československa odejít 25. července 1952. Otec čekal na rodinu na Kraví hoře u Znojma. Tři děti za ním přivedla Jarmila – tehdy už vdaná. Stejně jako její starší sourozenci (Stanislav a Františka) se útěku neúčastnila, šla doprovodit bratry, chtěla se rozloučit. Přečhod hranic se Šárkovým nepodařil. Za vesnicí Havraníky je chytila pohraniční stráž, patrně je kdosi udal.

Protistátní živel a ona se tu bude válet

Vzápětí zatkl příslušníci komunistické policie také Jarmilu Semotamovou a odvezl ji k výsledku „na Krajčák“, do budovy Okresního soudu ve Znojmě. Chtěli po ní, aby přesně popsala trasu, kterou otec přecházel přes hranice, tu ovšem neznala. A také požadovali, aby potvrdila všemožnou otcovu protistátní činnost, o níž nic nevěděla.

U jednoho z prvních výslechů řekli vyšetřovatelé Jarmile, že při pokusu o útěk za hranice přišel o život její pětiletý bratr Oldřich, že ho zastřelili příslušníci pohraniční stráže. Opakovali, že bratrovu smrt způsobila: kdyby jako „řádná občanka“ včas udala rodiče, nemuselo k tak tragickému konci dojít.

Byla to lež, Oldřich nezemřel, estébáci se pouze snažili Jarmilu zlomit. Zhroutila se, pravdu se dozvěděla teprve při eskortě do Brna od matky. Děti, zatčené na hranicích, k sobě vzal její starší bratr Stanislav.

V Brně se odehrávalo další vyšetřování. Řada výslechů, kterým Jarmila čelila, probíhala v budově Krajského velitelství Státní bezpečnosti v Příční ulici: „Když jsem přišla poprvé k výsledku v Brně na té Příčné, tak to byl zřejmě Rus. Ten byl tak sprostěj a surovej. Ten mě tolik bil, že si to neumíte představit.“

„To byla vždycky rána a já šla k zemi. Pak mě polili vodou a zase: ‚Ludro, vstaň! Bestie, protistátní živel a ona se tady bude válet!‘ Musela jsem před každým, kdo prošel, vyskakovat do pozoru a hlásit se: ‚Číslo 802 se hlásí k výsledku!‘“

Část vazby prožila v celách na Orlí ulici, vzpomíná například na den, kdy ji spolu s další vězeňkyní, jejíž jméno si už nepamatuje, umístil bachař za trest do korekce: „Zůstaly jsme tam dvě a zpívaly jsme si. Příběhl jeden bachař: ‚Vy bestie, vy si tady budete zpěpěvovat? Tak marš, půjdete do černý!‘ Byla to betonová krychle, kde nebylo nic. Jen kýbl a beton.,,

„Musely jsme se před ním vysvléct do naha. Zavřel nás a řekl, že tam budeme tři dny a tři noci. Byla tam strašlivá zima. Rozsvítili vždycky jenom na chvíli, když se na nás chtěli podívat, jestli ještě žijeme. Stály jsme zády opřené k sobě a modlily se jedna víc než druhá k Pánu Bohu, abychom nějak ztuhly, abychom tu zimu necítily. Po dvou dnech a dvou nocích nás pustili.“

A teď vyzkoušíme tebe...

V říjnu 1952 vyšetřování skončilo a Jarmilu Semotamovou spolu s matkou Anastazií Šárkovou eskortovali zpátky do věznice ve Znojmě, kde čekaly na soudní proces. Ve znojemském kriminále došlo k události, která zásadně ovlivnila další život obou žen. Dozorci tamní věznice podle Jarmiliných vzpomínek nejdřív znásilnili matku, pak přišli na vedlejší celu za ní:

„Přišli ke mně a řekli mi: ‚Byli jsme u tvé mámy a teď jdeme vyzkoušet tebe!‘ Odsekla jsem se. Víc nevím. Pamatuju si jen toho prvního, chrochtal jako

prase. Probudila jsem se v hrozném stavu a od té doby nemůžu mužský ani vidět. Když jsem se pak umyla v záchodě, přišel mi ještě říct, ať se u soudu neopovážím ani ceknout... A že mi stejně nikdo neuvěří, že něco takového udělali.“

Jarmila se znásilnění snažila vytěsnit a také její matka o své zkušenosti odmítala mluvit. Obě se později rozvedly. Ve vězení se setkala i s další dívkou, které prý bachaři provedli totéž. Dozorci jsou již po smrti, jejich jména Jarmila nezná, nikdy po nich nepátrala.

Příběh není ojedinělý: pro Paměť národa vypovídala například Karla Charvátová (1925–2017 – více zde), kterou StB zatkla v listopadu 1948 jako studentku a posléze ji ve vězení v Plzni znásilnil bachař. Otěhotněla a porodila holčičku, kterou dala k adopci. Bachař byl souzen pro „selhání ve službě“, ale trest prý nikdy nenastoupil, jeho největším prohřeškem podle soudu bylo, že se snížil ke styku s politickou vězeňkyní.

Měla udat – a neudala

Státní soud v Brně se konal 30. prosince 1952. Komunistická justice odsoudila všechny tři obviněné z rodiny Šárkovy k odnětí svobody: Jana Šárku za velezradu a vyzvědačství k jedenácti rokům, Anastazii Šárkovou za velezradu ke třem rokům a jejich dceru Jarmilu Semotamovou za napomáhání a neoznámení trestného činu na dobu deset měsíců. Václav Faktor dostal ve stejném procesu deset let.

V rozsudku mimo jiné stojí: „Obv. Semotamová na svou obhajobu uvedla, že trestnou činnost... neoznámila z toho důvodu, že se jednalo o otce a matku a že prostě chtěla, aby její rodiče mohli žít společně. Tato obhajoba ji však... nemůže vyvinuti, neboť podle zákona byla povinna oznámit i nejbližší své příbuzné, když se jednalo o trestný čin velezrady...“ Pod rozsudkem je podepsán (jako osoba, ručící za správnost) Jaroslav Domczak.

Po soudu odvedli Jarmilu Semotamovou i její matku na oddělení ženské věznice brněnského Cejlu. Jarmilu umístili ke zhruba třem desítkám vězeňkyň, převážně se jednalo o prostitutky, vražedkyně nebo zlodějky. S matkou se shledala po několika týdnech v pracovním komandu na statku v Rosicích. Krátce poté přemístili Anastazii Šárkovou tábora v Želiezovcích na Slovensku.

Sestra mě nepoznala

Po smrti prezidenta Klementa Gottwalda se na Jarmilu Semotamovou vztahovala amnestie, a tak se v květnu 1953 (pár dní před vypršením trestu) dostala na svobodu. Její první kroky vedly ke starší sestře Františce. „Ani mě nepoznala. Tak jsem vypadala... Tak jsem jí řekla: Fanyňko, to jsem přeci já, Jarmila. A sestra se skácela... Byla jsem jen kost a kůže.“

Jarmila Semotamová nemohla jako politická vězeňkyně najít práci. Její manžel tehdy studoval vojenskou akademii, aby se posléze stal vojákem z povolání, odešla tedy bydlet k jeho rodičům na venkov, kde vypomáhala v domácnosti a v hospodářství. Toužila po dětech (prání se jí splnilo), ale manželství nebylo šťastné a skončilo rozvodem: „Měla jsem se nechat rozvést hned. Neměla jsem zůstat vdaná, protože to nebyl život, ale peklo. Jenže já chtěla děti za každou cenu. O tom, co se stalo, jsem svému muži nikdy neřekla, nevěřil by mi, nepochopil by to.“

Anastazie Šárková dostala milost, z vězení ji propustili po šestnácti měsících. I ona se s manželem rozvedla, živila se jako uklízečka vagonů na znojemském nádraží. Jan Šárka opustil kriminály s podlomeným zdravím po amnestii v roce 1960 a dělal hlídače v zoologické zahradě. Jarmila pracovala jako pošťačka. Z Příběhů 20. století.

Vydavatel: Jména estebáků, vrahů a udavačů jsou dodnes chráněná, tajná a nepřístupná.

Dokončení z první strany

A je jedno, zda mu říkáme Bůh, Absolutno, Vrchní architekt vesmíru, Brahman nebo Tao. Ale není jedno, když jeho existenci vůbec nevnímáme. No a to by tak nějak mohl být už po několik generací ten český problém, dnes rozšířený na celý

Nám se tu dnes hrají všelijaké hry bez pravidel, nebo s pravidly, která se každou chvíli mění v náš neprospěch. Obzvláště viditelný, až skoro komediální příklad takto hraných her představí současná česká vláda. A tím „my“, kdo nesmějí vyhrát, myslím ty přežívající zbytky starého dobrého Západu, který v minulém století porážel všechny totality a žil v osobnostech jako Churchill, de Gaulle nebo Adenauer, a ještě i Reagan a Thatcherová. A jaký se proti přesilám a podrazům snaží vzkřísit například Meloniová se Salvinim, nebo Poláci.

Mám Tvoji knihu s velmi provokativním a razantním názvem **Jak zabít civilizaci. Jak se to dotýká nás, v naší střední Evropě, v těchto souvislostech?**

Tu jsem taky psal před více než deseti lety a je v ní hodně popisu soudobých událostí, a příkladů západní sebedestrukce, včetně islamizace západoevropských zemí. A taky několik jen tak z rukávu vytřepaných předpovědí, které se ale naplnily – jako byly třeba pozdější džihádistské masakry v Paříži. Jenže od té doby se ta pomalá sebevražda Západu zrychlila. Máme tu Velký reset plánované globalistické přeměny světa na novou totalitu. Amerika se potýká s totalitními praktikami Demokratické strany. Covid ukázal, jak snadno lze svobodě navyklému Západákovi všechny svobody šmahem sebrat. Green Deal likviduje výtěžky západní ekonomiky, aniž promyslel její přežití. Wokismus a cancel culture vymazává dějiny a degraduje kulturu. Celosvětový hon na „dezinformace“ likviduje svobodu slova a přístup k informacím. Islámská imigrace, převážně mužů ve vojenském věku, sílí a mění se v kolonizaci. Tady na vysvětlenou rozdíl mezi imigrací a kolonizací: imigrace se chce nové vlasti přizpůsobit, kolonizace chce novou vlast přizpůsobit sobě. Realita od té doby knížku v událostech předešla a přetrumfla.

Pro nás ve střední Evropě je z ní důležité uvědomění, že západní sebevražda se nás bezprostředně týká, i když se chováme jako horní poschodí potápějícího se Titanicu a snažíme se to do posledního nadechnutí nevnímat. A že vůči osleplému Západu máme povinnost přinejmenším informační a varující, vyplývající z toho, že jsme díky dvěma totalitám vnímavější na známky blížící se opětne totality, než západní Evropa. Že díky tomu to zde probíhá pomaleji. Ale že odevzdáním suverenity do EU jsme si zaručili, že se tomu neubráníme, až to sem přeteče, jako že už to přetéká.

Kdy jsi začal poprvé vnímat nebezpečí týkající se multikulturalismu a jak to vidíš dnes, když žiješ v Praze?

Multikulturalismus sám o sobě není problém, jestliže přišedší kultury gravitují ke kultuře domácí, a pak ji mohou obohatit. Problém je islám a vlastně skoro jen islám. Proto, že se netají věčným programem měnit domácí kulturu, a veškerý multikulturalismus transformuje v monokulturu netolerující kultury jiné. Historicky to prokázal na všech územích a předchozích kulturách, které ovládl, s téměř jedinou výjimkou, kterou je Indonésie, zatím ještě. Jak snadno a rychle se to může stát, vidíme dnes třeba ve francouzských, švédských nebo německých velkoměstech.

První uvědomění nebezpečí islámu jsem zaznamenal v roce 1989, když ajatoláh Chomejní vyhlásil trest smrti nad britským spisovatelem Salmanem Rushdiem, za to, že si trochu zavtipkoval o Mohamedovi v knížce Satanské verše. To děsivé na tom bylo jednak, že trest může bez dalšího šetření a soudu vykonat kdokoli, jednak sledovat, jak západní politici jeden po druhém, místo aby spisovatele a jeho literární svobodu chránili,

ho začali napadat, že uráží „náboženství míru“. Tam to začalo, jak se do té doby přizpůsobiví muslimové postupně radikalizovali, když viděli, že jim to prochází. A vlastně se jim nelze divit, když je k tomu domácí politici povzbuzují.

Tvoje knížka **Bláhové snění o světě bez padouchů se zdá, jako by padouchům fandila, ale ono to tak není, že?**

Bere na vědomí a ilustruje na historických příbězích, že padouši jsou hnací energií civilizace, neboť podnikání a tvoření se velmi často dělá ze sobeckých motivů jako ziskuchtivost, chamtivost, mocichtivost, slávychtivost, a podobně. A že civilizace se tvoří ne potíráním nebo vymýcením padoušství, ale jeho ujařmením, osedláním, využitím a donucením k dodržování pravidel, a to tak, že se padouchům zvýhodní víc, než jejich nedodržování. Padouši vždy jdou po tom nejvýhodnějším a nejziskovějším. Takže demokratická kapitalistická prosperita se tvoří zavedením pravidel, v nichž padouši ze sobectví konají zároveň i něco dobrého pro druhé. A zase tu máme jedno talmudické přísloví „je lepší konat dobro ze zlých motivů, než zlo z dobrých.“ A my víme, kolik zla se už napáchalo z dobrých motivů.

Co naděje a víra věřícího člověka?

To se neobejde bez vtipu. Blíží se záplavy a voda stoupá. Pro starého dědečka přijedou autem. „Dědo, nasedat, blíží se záplavy.“

„Ne, já věřím v Pánaboha, on mě zachrání.“

Voda sahá do prvního poschodí, děda kouká z okna. Přijedou pro něho člunem. „Dědo, nasedat nebo se utopíte.“

„Ne, já věřím v Pánaboha, on mě zachrání.“

Voda zaplaví dům, děda sedí na špicí střechy. Přiletí pro něho vrtulník. „Dědo nasedat, to už je poslední.“ „Ne, mě Pánbůh zachrání.“

Děda utone, přijde do nebe a hned na Pánaboha zhurta: „Celý život ti věřím, poctivě se modlím, a ty mě takhle necháš zhebnout.“

„Co víc jsem mohl dělat? Auto jsme pro tebe poslal, člun jsem pro tebe poslal, helikoptéru jsem pro tebe poslal...“

Co si z toho vtipu vezmeme? Jednak, to, že Bůh (a říkejme mu zase, jak chceme) na nás pracuje prostřednictvím jiných lidí – kteří to navíc často ani nemusí vědět a nemusí to ani být žádní světci, klidně mohou být třeba i padouši. A jednak, jak praví další talmudické přísloví, „Bůh pomáhá těm, kdo si pomáhají sami“.

Který z svých článků pokládáš za klíčový?

„Klíčově“ zrovna žádný konkrétní nevnímám, ale v poslední době jsem pokládal za důležité si v několika článcích zalamentovat, jak nám ze života mizí humor, a jak absence humoru připravuje půdu pro totalitní myšlení. Ty jsem psal do Playboye, kde jsem pravidelně každý měsíc, ale archivují se všechny pod mým jménem na Neviditelném psu.

Jakou tematiku nyní poslední dobou promýšlíš a teprve se o ní chystáš psát?

Nedávno se mně poštěstilo být požádán novým internetovým portálem Cesta želvy, abych psal seriál krátkých esejí na téma Taoismus a Západ. Srovnávání idejí a praxe taoistické s duchovními, filosofickými a vědeckými proudy historického i současného Západu. To téma mě fascinuje a objevuju v něm spousty moudrých a nových nápadů. A je to mimochodem jeden z těch příkladů, kde se Západ nechává obohatit myšlenkami odjinud, které adoptuje a vstřebává do své vlastní kultury. Aniž by se vzdával svého „zapadáctví“. Ptala se Olga Nytrová

Muž říká své manželce: „Miláčku, brzy se ti splní tvůj dávný sen. Budeme bydlet v drahém bytě, jak sis vždycky přála.“

„A kdy se budeme stěhovat?“ ptá se rozzářená žena.

„No, stěhovat se nebudeme, ale od příštího měsíce nám zvýší nájem.“

SPORT

Chaloupka bronzový

Vodní slalomář Václav Chaloupka získal bronzovou medaili na mistrovství Evropy v Krakově, šampion na kajaku Jiří Prskavec skončil v závodě kanoistů čtvrtý.

Fišerová je bronzová

Vodní slalomářka Tereza Fišerová vybojovala na mistrovství Evropy a Evropských hrách bronzovou medaili na kajaku.

Prskavec má zlato

Kajakář Jiří Prskavec se stal po šesté mistrem Evropy ve vodním slalomu.

Štěpán stříbrný na Evropských hrách

Český střelec Vladimír Štěpán obsadil na Evropských hrách ve Vratislavi druhé místo v trapu. Ve finále nestačil jen na Maura De Filippise z Itálie.

Duplantis předvedl výkon roku

Hvězdný švédský tyčkař Armand Duplantis zvítězil na Zlaté tretře v nejlepším světovém výkonu sezony 612 centimetrů.

Triatlonistka Kuříková dojela na 25. místě

Triatlonistka Petra Kuříková na Evropských hrách nenavázala na nedávnou šestou příčku z mistrovství Evropy a v Krakově obsadila 25. místo s více než pětiminutovou ztrátou na nejlepší.

Jícha a Čumplová v Síni slávy

Filip Jícha a Petra Čumplová byli zařazeni do nově vytvořené Síne slávy Evropské házenkářské federace (EHF). Včetně obou bývalých českých reprezentantů bylo takto oceněno 60 osobností.

Výhry Noskové a Siniakové

Česká tenistka Linda Nosková v 1. kole v Bad Homburgu porazila 6:2 a 7:5 Katerynu Baindlovou z Ukrajiny a připsala si premiérové vítězství na trávě. Postup slaví i Siniaková, která porazila Italku Elisabettu Cocciarettovou 6:3 a 6:4.

Ogrodníková stříbrná

Oštěpařka Nikola Ogrodníková získala stříbro na Evropských hrách. Výkonem 61,75 metru vyhrála soutěž v první divizi mistrovství Evropy atletických družstev, ale celkově ji předčila Lotyška Lina Muzeová, která ve druhé divizi hodila ve čtvrtek 62,38 metru.

Vacek mistrem republiky

Mistrem republiky v závodě cyklistů s hromadným startem se stal poprvé v kariéře Mathias Vacek.

Basketbalistky prohrály a olympiádu si nezhrají

České basketbalistky prohrály v duelu o 5. až 8. místo na mistrovství Evropy v Lublani s Německem 69:71 po prodloužení a na postup do kvalifikace o olympijské hry v příštím roce v Paříži nedosáhly.

Kanoista Fuksa je podvanácté mistrem Evropy

Kanoista Martin Fuksa je podvanácté mistrem Evropy. Na Evropských hrách v Krakově v sobotu získal zlato na neolympijské pětistovceš

Tajemstvím šťastného manželství je správná chemie. Když ona bere Diazepam a on Lexaurin.

Názory jsou jako, ehm, zadní otvory; má je každý a jen vzácně jde o něco, na co byste se podívali s radostí. Marian Kechlibar o Twitteru

Dear SLOVAK compatriots,

Continuing our work on the ANCESTRY PROJECT – Family Profiles of the Slovaks from former Yugoslavia, undertaken by the Slovak Social and Cultural Association Ľudovít Štúr and Slovak Lutheran Christ the Lord Congregation, taken much longer than was initially anticipated, we are aware that some of the family situations may have changed by now.

Some have an additional member through the marriage, or the birth of a child, others may unfortunately have lost a dear member of family.

We would like to include these changes in your family profiles as much as possible.

We are, therefore, asking for this information through the same questioners that were filled initially, and emailed to elenalomen@icloud.com with your name and the name of the village your family profile was initially a part of. We are also asking for the photo reflecting this change in your family to

be also attached as an electronic jpeg format (NOT the pdf format!), with names of individuals from left to right, as well as the year of the photo. It would be appreciated if you would add your telephone number in case we needed to contact you that way as well.

In case your new or changed detail is not large, you could also communicate it to us through the SMS service.

If you know of the members of our community whose family situation has changed, but you are aware that they do not have a computer or the ability to communicate it electronically, we would appreciate if you could please help them to do so. You could also ask any of the Steering Committee Members for help either after

the Sunday service at Christ the Lord Church Hall, during the pensioners get-together or at the Easter Function at Slovenský dom.

As we are hoping to bring the script to the printing stage by the end of this year, we are asking you to communicate the details about the changes in your family to us by the 30th of April 2023 the latest.

In case there are members of our community that did not participate in our project so far, or did not have sufficient information about it, both, their enquiry about it and participation in our project are welcome.

PLEASE NOTE THAT THIS WOULD BE YOUR LAST OPPORTUNITY TO TAKE PART IN THE PROJECT OR TO MAKE A CHANGE OR UPDATE YOUR EXZISTING INFORMATION!

On behalf of the Steering Committee and all collaborators of our project we look forward to the fruition of our efforts.

Steering Committee:

Ján Beláni 0412 370 049
Anna Bovdišová 0412 686 383
Anna.Bovdis@optusnet.com.au
Elena Lomenová 0413 141 024
elenalomen@icloud.com
elena.lomen@optusnet.com.au
Vladimír Peška 0408 422 720
Vlad.peska@telstra.com

If you would like a copy of the PDF forms to fill out please message us directly through Facebook with your email address so that we can forward them to you. We have both English and Slovak versions available.

Or you can contact one of the committee members above directly.

Thank you.

About VOICE

Dear Vratislav,

Black versus white.

Indigenous versus non-Indigenous.

Australians divided.

That's the Voice to Parliament vision of our nation's future.

And it's why I'm asking for your help to make **my** voice louder than theirs.

The activists pushing the divisive Voice tell you it's all about unity and reconciliation.

What rubbish!

If that's what it was really about, they wouldn't want an all-powerful new part of government enshrined in the Constitution forever.

Reconciliation means coming together as ONE, as Australians who are different but EQUAL before the law and the Constitution.

Instead they want their thumbs on the scales, tilting our democracy forever in their favour.

A special part of the Constitution that gives them an extra say if their skin is the right colour.

And you'll be left holding the bill.

This is what keeps me up at night when it comes to the referendum:

Australians only hear one side of this story.

The lies and misinformation of Labor's 'yes' campaign goes unchecked.

The tremendous good will of Australians towards Indigenous people means the Voice gets through on the 'vibe'.

How do you stop this happening?

Everything depends on raising YOUR voice above their divisive voices.

It means I need to get even louder than ever on your behalf.

By digging deep to help hit an urgent \$130,000 end of financial year campaign target, you'll be fueling the powerful financial arsenal it will take to make sure I'm heard across the country.

Your tax-deductible contribution is critical in ensuring you and I win this fight against the divisive Voice. This is your chance to amplify the compelling message that there's no way you'll let our nation be divided by race.

Thank you for helping me raise the roof!

Yours sincerely,

Jacinta Nampijinpa Price
Senator for the Northern Territory

Musk's Twitter Faces Millions in Fines After New 'Disinformation' Laws Released in Australia

By Daniel Y. Teng June 26, 2023

Elon Musk's Twitter and other social media giants face the prospect of billions in fines after the Australian government released new laws targeting "misinformation and disinformation."

Following a months-long process, Communications Minister Michelle Rowland released the draft legislation that will grant the country's media regulatory body, the Australian Communications and Media Authority (ACMA), greater powers to stamp out harmful content online.

"Mis and disinformation sows division within the community, undermines trust, and can threaten public health and safety," the Labor communications minister said in a statement on June 26.

"This consultation process gives industry and the public the opportunity to have their say on the proposed framework, which aims to strike the right balance between protection from harmful mis and disinformation online and freedom of speech.

The government has pledged that ACMA will not have the power to determine what is "true or false" on individual posts and will have no impact on "professional news content or authorised electoral content."

New Standards and Penalties

The Communications Legislation Amendment (Combatting Misinformation and Disinformation) Bill 2023 introduces a two-tiered system to regulate mis- or disinformation online.

The first tier will see ACMA request social media companies develop a code of practice (industry codes), which will be registered and enforced by ACMA—similar to the telecommunications industry.

A breach of this code will attract significant penalties, including a \$2.75 million fine or two percent of global turnover—whichever is greater.

If the code fails, the second tier of regulation will see ACMA itself create and enforce an industry standard (a stronger form of regulation) that will attract even higher penalties of \$6.8 million or five percent of global turnover—millions for Twitter and billions for companies like Meta (Facebook).

These laws are meant to strengthen existing voluntary codes developed by the Digital Industry Group.

The federal opposition has earmarked concerns around how ACMA will determine what is "mis- or disinformation."

"This is a complex area of policy, and government overreach must be avoided," said David Coleman, the shadow communications minister.

"The public will want to know exactly who decides whether a particular piece of content is 'misinformation' or 'disinformation.'"

"The significant penalties associated with this legislation potentially places substantial power in the hands of government officials," he said in a statement online.

While former deputy chief medical officer Dr. Nick Coatsworth, who has had public disagreements with other doctors over lockdown policies and vaccines, was also sceptical of the laws.

"Misinformation is an accusation thrown so readily that such legislation would be impossible to implement; and if it was implemented, would inevitably lead to fines being levied for things that are not, or turn out not to be," he wrote on Twitter.

The public is encouraged to submit recommendations on the legislation prior to Aug. 6, 2023.

Musk's Ongoing Clash with Australian Authorities

ACMA is Australia's broadcast authority, which has a wider purview than the eSafety commissioner, who focuses purely on online content.

Just days earlier, the commissioner threatened Twitter with daily fines of up to \$700,000 (US\$476,000) unless it explained what it was doing to combat "hate speech" on its platform.

More on https://www.theepochtimes.com/twitter-faces-millions-in-fines-after-new-disinformation-laws-released-in-australia_5356051.html

Prague street called after Soviet general to be renamed after vote

A Prague street called after Red Army commander Ivan Konev is to be renamed, following a City Hall vote on Monday. The proposal had come from the Prague 3 district, which said it wanted to rename the present Koněvova St. as Hartigova, after Karel Hartig, the first mayor of the local Žižkov district. Prague 3 said this would impact around 5,000 people, who will have six months to obtain replacement official ID cards, free of charge, once the change takes effect on October 1.

General Konev took part in the liberation of the Czech lands at the end of WWII but was also involved in the Soviets' crushing of the Hungarian Uprising in 1956.